

[← назад на главни сајт Светосавље.орг](#)

БОГОСЛУЖБЕНИ ТЕКСТОВИ

ПРОЈЕКАТ САЈТА СВЕТСАВЉЕ.ОРГ

[СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [НОТНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ДОМАЋЕ КЊИГЕ](#) ▾

[НАСЛОВНА](#) » [Свештене књиге \(Свето Писмо\)](#) » [Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија](#)

[« ПРЕТХОДНА СТРАНА](#) | [1](#) | [2](#) | [3](#) | [4](#) ... | [10](#) | [СЛЕДЕЋА СТРАНА](#) »

[ћирилица](#) | [latinica](#)

13. септембар 2018.

Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија

[« САДРЖАЈ](#)

ДРУГА КЊИГА САМУИЛОВА КОЈА СЕ ЗОВЕ И ДРУГА КЊИГА О ЦАРЕВИМА

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#)
[11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#)
[21](#) [22](#) [23](#) [24](#)

1. *Давид наређује да се погуби доносилац царског вијенца Сауловог. Његова тугованка над Саулом и Јонатаном.*

1. А по смрти Сауловој, кад се Давид врати побивши Амалике и оста у Сиклагу два дана,
2. Трећега дана, где, дође један из војске Саулове раздртијех хаљина и главе посуте прахом; и дошав к Давиду, паде на земљу и поклони се.
3. И рече му Давид: Откуда идеш? А он му рече: Из окола Израиљскога утекох.
4. А Давид му рече: Шта би? кажи ми. А он рече: Народ побјеже из боја; и много народа паде и изгибе, погибе и Саул и син му Јонатан.
5. А Давид рече момку који му донесе глас: Како знаш да је погинуо Саул и син му Јонатан?
6. А момак који му донесе глас рече: Случајно дођох на гору Гелвују, а то се Саул наслонио на копље своје, а кола и коњици приближаваху се к њему.
7. А он обазревши се натраг, угледа ме, па ме викну, а ја му рекох: Ево ме.
8. А он ми рече: Ко си? А ја му рекох: Амалик сам.
9. А он ми рече: Приступи к мени и убиј ме; јер ме обузеше муке, а још је сасвијем душа у мени.
10. И приступих к њему и убих га, јер сам знао да неће остати жив пошто паде; и узех вијенац царски који му бјеше на глави и гривну која му бјеше на руци и, ево, донесох господару својему.
11. Тада Давид зграби хаљине на себи и раздрије их; тако и сви људи који бијаху с њим.
12. И ридаше и плакаше, и постише до вечера за Саулом и за Јонатаном, сином његовијем, и за народом Господњим и за домом Израиљевијем што изгибоше од мача.
13. И рече Давид момку који му донесе глас: Одакле си? А он рече: Ја сам син једнога дошљака Амалика.
14. Рече му Давид: Како те није било страх *подићи руку своју и убити помазаника Господњега? [*1

О БОГОСЛУЖЕЊУ

Заједничко богослужење Православној Цркви има се кроз читање и појање истинито учење Христово верни подстакну на молу покајање, а кроз лица и ј се представе спољашњи свештене историје који с нашег спасења савршени тако и после Рођења Хри

НАЈНОВИЈЕ

Царски Часови на Све Велики Петак
4. априла 2020.

Правило за читање Ап Канона
14. јануара 2019.

Типик
10. јануара 2019.

Триоди
10. јануара 2019.

Србљак
10. јануара 2019.

Приватност - Услови

Сам 24, 6.]

15. И *дозва Давид једнога између момака својих и рече: Ходи, погуби га. А он га удари, те умрије.

[*2 Сам 4, 10, 12.]

16. И рече му Давид: Крв твоја на твоју главу; јер твоја уста свједочише на те говорећи: Ја сам убио помазаника Господњега.

17. Тада Давид нарица овако за Саулом и за Јонатаном, сином његовијем,

18. И изговори да би се учили синови Јудини луку, и ето је написано у Књизи истинитога:

19. Дико Израиљева! На твојим висинама побијени су; како падоше јунаци?

20. *Не казујте у Гату, и не разглашујте по улицама Аскалонским, да се не веселе кћери Филистејске и да не играју кћери † необрезанијех. [*Мих 1, 10; † 1 Сам 18, 6.]

21. Горе Гелвујске! Не падала роса ни дажд на вас, и не родило поље за принос, јер је ту бачен штит с јунака, штит Саулов, као да није помазан уљем.

22. Без крви побијенијех и без масти од јунака није се враћао лук Јонатанов, нити је мач Саулов долазио натраг празан.

23. Саул и Јонатан, мили и драги за живота, ни за смрти се не раставише; лакши од орлова бијаху.

24. Кћери Израиљеве? Плачите за Саулом који вас је облачио у скерлет лијепо, и китио вас златнијем закладима по хаљинама вашим.

25. Како падоше јунаци у боју! Јонатан како погибе на твојим висинама!

26. Жао ми је за тобом, брате Јонатане; био си ми мио врло; већа ми је била љубав твоја од љубави женске.

27. Како падоше јунаци, и пропаде оружје убојито!

2. Давид, цар над домом Јудиним, Исвостеј над домом Израиљевим. Авенир убија Асаила.

1. А послите тога Давид *упита Господа говорећи: Хоћу ли отићи у који град Јудин? А Господ му рече: Отиди. А Давид рече: У који да отидем? Рече: Хеврон. [*1 Сам 30, 8.]

2. И Давид отиде онамо са двије жене своје, Ахиномом из Језраела и Авигејом која прије бјеше жена Навала из Кармила.

3. И људе који бијаху с њим одведе Давид, све с породицама њиховијем, и настанише се по градовима Хевронским.

4. И дођоше људи од Јуде и помазаше ондје Давида за цара над домом Јудинијем. И јавише Давиду говорећи: *Људи из Јависа Галадова погребеше Саула. [*1 Сам 31, 11.]

5. И Давид посла посланике к људима у Јавису Галадову и рече им: Да сте благословени Господу што учинисте милост господару својему, Саулу, и погребосте га.

6. Зато да учини Господ вама милост и вјеру; а ја ћу вам учинити добро што сте то учинили.

7. И нека вам се укријепе руке и будите храбри; јер Саул господар ваш погибе, а дом Јудин помаза мене за цара над собом.

8. Али *Авенир, син Ниров, војвода Саулов, узе Исвостеја, сина Саулова, и одведе га у Маханајим, [*1 Сам 14, 50.]

9. И зацари га над Галадом и над Асуром и Језраелом и Јефремом и Венијамином и над свијем Израиљем.

10. Четрдесет година бјеше Исвостеју, сину Саулову, кад поче царовати над Израиљем; и царова двије године. Само дом Јудин држаше се Давида.

11. А Давид царова у Хеврону над домом Јудинијем седам година и шест мјесеца.

12. Потом изиде Авенир, син Ниров, и слуге Исвостеја, сина Саулова, из Маханајима у Гаваон.

13. Такођер и Јоав, син Серујин, и слуге Давидове изидоше и среташе се с њима код језера Гаваонскога, и стадоше један с једне стране језера, а други с друге стране.

14. Тада рече Авенир Јоаву: Нека устану момци и нека се поиграју пред нама. И рече Јоав: Нека устану.

15. И усташе и изидоше на број: дванаест од Венијамина са стране Исвостеја, сина Саулова, и дванаест између слуга Давидовијех.

16. И ухватише један другога за главу, и тисну један другому мач свој у бок и попадаше заједно. Отуда се прозва оно мјесто Халкат-Асурим код Гаваона.

17. И би жесток бој онога дана; и слуге Давидове разбише Авенира и Израиљце.

18. А ондје бијаху три сина Серујина: Јоав и Ависај и Асаило. А Асаило бијаше лак на ногу као срна у пољу;

19. И потјера Асаило Авенира, и не сврну ни надесно ни налијево иза Авенира.

20. И Авенир обазре се натраг и рече: Јеси ли ти, Асаило? А он рече: Ја сам.

Google search

21. А Авенир му рече: Сврњи надесно или налијево, и узми једнога од тијех момака и скини одору с њега. Али не хтје Асаило сврнути иза њега.
22. И Авенир опет рече Асаилу: Одступи од мене; зашто да те саставим са земљом? И како бих смео погледати у Јоава, брата твојега?
23. Али он не хтје одступити; и Авенир га удари копљем *под пето ребро, и изађе му копље на леђа, те он паде ондје и умрје на мјесто. И ко год дође на оно мјесто гдје паде и погибе Асаило, устављаше се. [*2 Сам 3, 27.]
24. Али Јоав и Ависеј потјераше Авенира, и сунце зађе кад дођоше до брда Аме, која је према Гији на путу у пустињу Гаваонску.
25. И скупише се синови Венијаминови за Авениром, те се начини чета, и стадоше на врх једнога брда.
26. И Авенир викну Јоава и рече: Хоће ли мач прождирати довијека? Не знаш ли да јади бивају напошљетку? Зашто већ не кажеш народу да се прођу браће своје?
27. А Јоав рече: Тако жив био Бог, да нијеси казао, народ би још јутрос отишао, ниједан не би тјерао брата својега.
28. Тада затруби Јоав у трубу, и устави се сав народ и престаше тјерати Израиља и не бише се више.
29. И тако Авенир и људи његови идоше преко поља цијелу ону ноћ, и пријеђоше преко Јордана, и прошавши сав Витрон, дођоше у Маханаим.
30. А Јоав се врати од Авенира, и кад скупи сав народ, не бјеше од слуга Давидовијех деветнаест људи и Асаила.
31. Али слуге Давидове побихе синова Венијаминовијех, људи Авенировијех, три стотине и шездесет људи, који изгибоше.
32. А Асаила узеше и погребеше у гробу оца његова који бијаше у Витлејему. И Јоав и људи његови идоше сву ноћ, и освануше у Хеврону.

3. Давидови синови. Авенир пристаје уз Давида, али га Јоав убија.

1. И дуго бијаше рат између дома Саулова и дома Давидова; али Давид све већма јачаше, а дом Саулов постајаше све слабији.
2. И *Давиду се родише синови у Хеврону: првенац му бјеше Амнон од Ахиноаме Језраеланке; [*1 дн 3, 1-4.]
3. Други бјеше Хилеав од Авигеје, жене Навала Кармилца; трећи Авесалом, син Махе, кћери Талмаја, цара Гесурскога;
4. Четврти *Адонија син Агитин; и пети Сефатија, син Авиталин; [*1 цар 1, 5.]
5. И шести Итрам од Егле, жене Давидове. Ти се родише Давиду у Хеврону.
6. И док бијаше рат између дома Саулова и дома Давидова, Авенир брањаше дом Саулов.
7. А Саул имаше инокчу по имену *Ресфу, кћер Ајину; и Исвостеј рече Авениру: Зашто си спавао код иноче оца мојега? [*2 Сам 21, 8.]
8. И Авенир се разгневи на ријечи Исвостејеве и рече: Јесам ли ја пасја глава који сада чиним на Јуди милост дому Саула, оца твојега, и браћи његовој и пријатељима његовијем, и нијесам те пустио у руке Давидове, те данас тражиш на мени зло ради те жене?
9. Тако нека учини Бог Авениру, и тако нека дода ако не учиним Давиду како му се Господ заклео!
10. Да се пренесе ово царство од дома Саулова, и да се утврди пријесто Давидов над Израиљем и над Јудом, од Дана до Вирсавеје.
11. И он не може више ништа одговорити Авениру, јер га се бојаше.
12. И Авенир посла посланике к Давиду од себе и поручи: Чија је земља? И поручи му: Учини вјеру са мном, и ево рука ће моја бити с тобом да обратим к теби свега Израиља.
13. А он одговори: Добро; ја ћу учинити вјеру с тобом; али једно иштем од тебе, и то: Да не видиш лица мојега ако ми прво не доведеш Михалу, кћер Саулову, кад доћеш да видиш лице моје.
14. И посла Давид посланике к Исвостеју, сину Саулову, и поручи му: Дај ми жену моју Михалу коју испросих *за сто окрајака Филистејских. [*1 Сам 18, 25, 27.]
15. И Исвостеј посла те је узе од мужа, од *Фалтила, сина Лаисова. [*1 Сам 25, 44.]
16. А муж њезин пође с њом и једнако плакаше за њом до Ваурима. Тада му рече Авенир: Иди, врати се натраг. И он се врати.
17. Потом Авенир говори старјешинама Израиљским и рече им: Пређе тражисте Давида да буде цар над вама.
18. Ето, сада учините, јер је Господ рекао за Давида говорећи: Преко Давида, слуге својега,

избавићу народ свој Израиља из руку Филистејских и из руку свијех непријатеља њиховијех.

19. Тако говори Авенир и синовима Венијаминовијем. Потом отиде Авенир и у Хеврон да каже Давиду све што за добро нађе Израиљ и сав дом Венијаминов.

20. И кад дође Авенир к Давиду у Хеврон и с њим двадесет људи, учини Давид гозбу Авениру и људима који бијаху с њим.

21. И рече Авенир Давиду: Да устанем и идем да скупим к цару господару својему сав народ Израиљев да учине вјеру с тобом, па да царујеш како ти душа жели. И Давид отпусти Авенира да иде с миром.

22. А где, слуге Давидове враћаху се с Јоавом из боја и тјераху са собом велик плијен; а Авенир већ не бјеше код Давида у Хеврону, јер га отпусти, те отиде с миром.

23. Јоав, дакле, и сва војска што бјеше с њим дођоше онамо; и јавише Јоаву говорећи: Авенир, син Ниров, долазио је к цару и он га отпусти, те отиде с миром.

24. И Јоав отиде к цару и рече: Шта учини? Где, Авенир је долазио к теби; зашто га пусти те отиде?

25. Познајеш ли Авенира, сина Нирова? Долазио је да те превари, да види куда ходиш и да дозна све шта радиш.

26. Потом отишав Јоав од Давида, посла људе за Авениром да га врате од студенца Сире, а Давид не знадијаше за то.

27. И кад се врати Авенир у Хеврон, *одведе га Јоав на страну под врата као да говори с њим насамо; ондје га удари под пето ребро, те умрије за крв † Асаила, брата његова. [*1 цар 2, 5; † 2 Сам 2, 23.]

28. А кад Давид последије то чу, рече: Ја нијесам крив ни царство моје пред Господом довијека за крв Авенира, сина Нирова.

29. Нека падне на главу Јоавову и на сав дом оца његова; и нека дом Јоавов не буде никад без човјека болна од течења или губава или који иде о штапу или који падне од мача или који нема хљеба.

30. Тако Јоав и Ависај, брат његов, убише Авенира што он погуби Асаила, брата њихова, код Гаваона у боју.

31. И рече Давид Јоаву и свему народу који бијаше с њим: Раздерите хаљине своје и припашите костријет, и плачите за Авениром. И цар Давид иђаше за носилима.

32. А кад погребоше Авенира у Хеврону, цар подиже глас свој и плака на гробу Авенирову; плака и сав народ.

33. И наричући за Авениром рече: Умрије ли Авенир како умире безумник?

34. Руке твоје не бише везане, нити ноге твоје у оков оковане; пао си као што се пада од неваљалијех људи. Тада још већма плака за њим сав народ.

35. И дође сав народ нудећи Давида да једе што док још бијаше дан; али се Давид закле и рече: Бог нека ми учини тако, и тако нека дода, ако окусим хљеба или што друго док не зађе сунце.

36. И сав народ чу то, и би им по вољи; што год чињаше цар, бјеше по вољи свему народу.

37. И позна сав народ и сав Израиљ у онај дан да није било од цара што погибе Авенир, син Ниров.

38. И цар рече слугама својим: Не знате ли да је војвода и то велики погинуо данас у Израиљу?

39. Али ја сам сада још слаб, ако и јесам помазани цар; а ови људи, синови Серујини, врло су ми силни. Нека Господ плати ономе који чини зло према злоћи његовој.

4. Исвостеј убијен. Давидова освета.

1. А кад чу син Саулов да је погинуо Авенир у Хеврону, клонуше му руке, и сав се Израиљ смете.

2. А имаше син Саулов двије војводе над четама; једном бјеше име Вана, а другом бјеше име Рихав, синови Римона Вироћанина, од синова Венијаминовијех; јер се и Вирот бројаше Венијамину;

3. А Вироћани бијаху побјегли у Гитајим, гдје осташе као дошљаци до данашњег дана.

4. И *имаше Јонатан, син Саулов, сина хрома на ногу, којему бијаше пет година кад дође глас о смрти Сауловој и Јонатановој из Језраела, те га узе дадиља његова и побјеже, и кад брзо бјежаше, он паде и охрону; а име му бијаше Мефивостеј. [*2 Сам 9, 3.]

5. И пођоше синови Римона Вироћанина, Рихав и Вана, и дођоше у подне у кућу Исвостејеву; а он почиваше у подне.

6. И уђоше у кућу као да узму пшенице, и прободоше га под пето ребро Рихав и Вана и побјегоше.

7. Кад уђоше у кућу, он лежаху на постељи својој у клијети гдје спаваху, те га прободоше и убише, и одсјекоше му главу и узеше је, па отидоше путем преко поља цијелу ону ноћ.

8. И донесоше главу Исвостејеву Давиду у Хеврон, и рекоше цару: Ево главе Исвостеја, сина Саулова, непријатеља твојега, који је тражио душу твоју; и Господ освети данас цара господара мојега, од Саула и сјемена његова.

9. Али Давид одговарајући Рихаву и Вани брату његову, синовима Римона Вироћанина, рече им: Тако да је жив Господ који је избавио душу моју из сваке невоље!
10. Кад онога који ми јави говорећи: Гле, погибе Саул, и мишљаше да ће ми јавити добре гласе, *ухватих и убих у Сиклагу, и то му би од мене дар за гласе његове, [**2 Сам 1, 15.*]
11. А камоли људе безбожне који убише човјека права, у кући његовој, на постељи његовој! Нећу ли искати крви његове из ваших руку, и вас истријебити са земље?
12. И заповједи Давид момцима својим, те их погубише, и одсјекоше им руке и ноге, и објесише код језера Хевронскога; а главу Исвостејеву узеше и погребеше у гробу Авенирову у Хеврону.

5. Остала племена помазују Давида у Хеврону. Јерусалим освојен. Давидов дом и побједа над Филистејцима.

1. Тада дођоше сва племена Израилева к Давиду у Хеврон, и рекоше му говорећи: Ево, ми смо кост твоја и тијело твоје.
2. И прије, док Саул бијаше цар над нама, ти си одводио и доводио Израилџа; и Господ ти је рекао: Ти ћеш пасти народ мој Израилџа и ти ћеш бити вођ Израилџу.
3. Тако дођоше све старјешине Израилеве к цару у Хеврон, и учини с њима цар Давид вјеру у Хеврону пред Господом; и помазаше Давида за цара над Израилџем.
4. Тридесет година бијаше Давиду кад се зацари, и царова четрдесет година.
5. У Хеврону царова над Јудом *седам година и шест мјесеца; а у Јерусалиму царова тридесет и три године над свијем Израилџем и Јудом. [**1 цар 2, 11.*]
6. А цар отиде са својим људима у Јерусалим на Јевусеје који живљаху у оној земљи. И они рекоше Давиду говорећи: Нећеш ући овамо док не узмеш слијепе и хроме, хотећи казати: Неће ући овамо Давид.
7. Али Давид узе кулу Сион, то је град Давидов.
8. Јер рече Давид у онај дан: Ко год побије Јевусеје и дође до јаза, и до слијепијех и хромијех, на које мрзи душа Давидова, биће војвода. Зато се каже: Слијепи и хроми да не улазе у ову кућу.
9. И сједе Давид у кули и назва је градом Давидовијем. И погради је Давид унаоколо од Милона и унутра.
10. И Давид једнако напредоваше, јер Господ Бог над војскама бјеше с њим.
11. И Хирам, цар Тирски, посла посланике к Давиду, и кедровијех дрва и дрводеља и каменара, и саградише кућу Давиду.
12. И разумје Давид да га је Господ утврдио за цара над Израилџем, и да је узвисио царство његово ради народа својега Израилџа.
13. И узе Давид још иноча и жена из Јерусалима, пошто дође из Хеврона; и роди се Давиду још синова и кћери.
14. И ово су имена онијех који му се родише у Јерусалиму: Самуја и Совав и Натан и Соломон,
15. И Јевар и Елисуја и Нафиг и Јафија,
16. И Елисама и Елијада и Елифалет.
17. А Филистеји чувши да су помазали Давида за цара над Израилџем, изидоше сви Филистеји да траже Давида; а Давид чувши то, отиде у кулу.
18. И Филистеји дошавши раширише се по долини Рафајској.
19. Тада Давид упита Господа говорећи: Хоћу ли изаћи на Филистеје? Хоћеш ли их дати у моје руке? А Господ рече Давиду: Изаћи; доиста ћу дати Филистеје у твоје руке.
20. Тада Давид дође у Вал-Ферасим, и поби их ондје, и рече: Продрије Господ непријатеље моје преда мног као кад вода продире. Отуда се прозва оно мјесто Вал-Ферасим.
21. И оставише ондје лажне богове своје; а Давид и људи његови однесоше их.
22. И опет наново дођоше Филистеји и раширише се у долини Рафајској.
23. И Давид упита Господа који рече: Не иди пред њих, него им зађи за леђа, па удари на њих према дудовима.
24. Па кад чујеш да зашупти по врховима од дудова, онда се крени, јер ће онда поћи Господ пред тобом да побије војску Филистејску.
25. И Давид учини тако како му заповједи Господ, и поби Филистеје од Гаваје до Гезера.

6. Пренос ковчега зајета у Јерусалим. Михалино подсмјевање.

1. Послије скупи опет Давид све људе изабране из Израилџа, тридесет тисућа.
2. Па се подиже Давид и сав народ што бијаше с њим и отиде из Вале Јудине да пренесе отуда ковчег Божји, код којег се призивље име, име Господа над војскама, који сједи на херувимима.

3. И метнуше ковчег Божји на нова кола, и повезоше га из куће Авинадавове која бијаше на брду; а Уза и Ахијо, синови Авинадавови, управљаху новијем колима.
4. И одвезоше ковчег Божји из *куће Авинадавове, која бијаше на брду, и Ахијо иђаше пред ковчегом. [*1 Сам 7, 1.]
5. А Давид и сав дом Израилев удараху пред Господом у свакојаке справе од дрвета кедрова, у гусле, у псалтире, у бубње, у свирале и у кимвале.
6. А кад дођоше до гумна Нахонова, Уза се маши за ковчег Божји и прихвати га, јер волови потегоше на страну.
7. И Господ се разгњеви на Узу, и *удари га Бог ондје за ту непажњу, те умрије ондје код ковчега Божијега. [*1 Сам 6, 19.]
8. И ожалости се Давид што Господ уби Узу. Зато се прозва оно мјесто Фарес-Уза до данас.
9. И уплаши се Давид од Господа у онај дан и рече: Како ће доћи к мени ковчег Господњи?
10. И не хтје Давид одвести ковчега Господњега к себи у град Давидов, него га склони Давид у кућу Овид-Едома Гетејина.
11. И оста ковчег Господњи у кући Овид-Едома Гетејина три мјесеца, и благослови Господ Овид-Едома и сав дом његов.
12. И јавише цару Давиду говорећи: Господ благослови дом Овид-Едомов и све што има ради ковчега Божијега. Тада отиде Давид, и пренесе ковчег Божји из куће Овид-Едомове у град Давидов с весељем.
13. И кад они који ношаху ковчег Господњи поступише шест корака, принесе на жртву вола и дебела овна.
14. И Давид играше из све снаге пред Господом, и бјеше огрнут оплећком ланенијем.
15. Тако Давид и сав дом Израилев ношаху ковчег Господњи подвикујући и трубећи у трубе.
16. А кад ковчег Господњи улажаше у град Давидов, Михала кћи Саулова, гледајући с прозора, видје цара Давида гдје скаче и игра пред Господом, и подрутну му се у срцу својем.
17. А кад донесоше ковчег Господњи, намјестише га на његово мјесто у шатору који му разапел Давид. И принесе Давид жртве паљенице и жртве захвалне пред Господом.
18. Потом принесавши Давид жртве паљенице и жртве захвалне, *благослови народ у име Господа над војскама. [*1 цар 8, 55.]
19. И раздаде међу сав народ, међу све мноштво Израилево, и људима и женама, свакоме по један хљеб и комад меса и жбан вина. Потом отиде народ, свак својој кући.
20. И Давид се врати да благослови свој дом; а Михала, кћи Саулова, изиде на сусрет Давиду, и рече: Како је славан био данас цар Израилев кад се данас откривао пред слушкињама слуга својих, као што се откривају никакви људи!
21. А Давид рече Михали: Пред Господом, који ме је изабрао преко оца твојега и преко свега дома његова, те ми заповједио да будем вођ народу Господњему, Израилу, играо сам и играћу пред Господом.
22. И још ћу се већма понизити и још ћу мањи себи бити; и опет ћу бити славан пред слушкињама за које говориш.
23. И Михала, кћи Саулова, не има породе до смрти своје.

7. Давид хоће да гради храм и добија Божије обећање о вјечитом царству сјемена његовог. Његова молитва.

1. А кад цар сјеђаше код куће своје, и Господ му даде мир свуда унаоколо од свијех непријатеља његовијех,
2. Рече цар Натану, пророку: Види, ја стојим у кући од кедрова дрвета, а ковчег Божији стоји под завјесима.
3. А Натан рече цару: Шта ти је год у срцу, иди, чини, јер је Господ с тобом.
4. Али ону ноћ дође ријеч Господња к Натану говорећи:
5. Иди и реци слузи мојему Давиду: Овако вели Господ: *Ти ли ћеш ми начинити кућу да у њој наставам? [*1 дн 22, 8.]
6. Кад нијесам наставао у кући *од кад изведох синове Израилеве из Мисира до данас, него сам ходио у шатору и у наслону. [*1 цар 8, 16.]
7. Куда сам год ходио са свијем синовима Израилевијем, јесам ли једну ријеч рекао коме од судија Израилевијех, којима заповиједах да пасу народ мој Израиља и казао: Зашто ми не начините куће од кедрова?
8. Овако, дакле, реци Давиду, слуги мојему: Овако вели Господ над војскама: *Ја те узех од тора, од оваца, да будеш вођ народу мојему, Израилу; [*1 Сам 16, 11, 12.]

9. И бјех с тобом куда си год ходио, и истријебих све непријатеље твоје испред тебе, и стекох ти име велико, као што је име великијех људи који су на земљи.
10. И одредићу мјесто народу својему Израиљу, и посадићу га, те ће наставати у свом мјесту, и неће се више претресати, нити ће их више мучити неправедници као прије,
11. И од онога дана кад поставих судије над народом својим Израиљем; и смирићу те од свијех непријатеља твојих. Јоште ти јавља Господ да ће ти Господ начинити кућу.
12. Кад се наврше дани твоји и починеш код отаца својих, *подигнућу сјеме твоје након тебе, које ће изаћи из утробе твоје, и утврдићу царство његово. [*1 цар 8, 20.]
13. Он ће сазидати дом имену мојему, и *утврдићу пријесто царства његова довијека. [*Пс 89, 4.]
14. *Ја ћу му бити отац, и он ће ми бити син. Ако учини што зло, караћу га прутом људским и ударцима синова човјечијих. [*Пс 89, 27; Јев 1, 5.]
15. Али милост моја неће се уклонити од њега *као што сам је уклонио од Саула, којега уклоних испред тебе. [*1 Сам 15, 23, 28.]
16. Него ће тврд бити дом твој и царство твоје довијека пред тобом, и пријесто ће твој стајати довијека.
17. По свијем овијем ријечима и по свој овој утвари каза Натан Давиду.
18. Тада дође цар Давид и стаде пред Господом, и рече: *Ко сам ја, Господе, Господе, и шта је мој дом, те си ме довео догде? [*1 Мој 32, 10.]
19. Па и то ти се још чини мало, Господе, Господе, него си говорио и за дом слуге својега на дуго времена. Је ли то закон човјечји, Господе, Господе!
20. Али шта ће јоште Давид да ти говори? Та ти знаш слугу својега, Господе, Господе!
21. Ради ријечи своје и по срцу својему учинио си све ове велике ствари обзнањујући их слуги својему.
22. Зато си велик, Господе Боже, нема таквога какав си ти; и нема Бога осим тебе, по свему што чусмо својим ушима.
23. Јер *који је народ на земљи као твој народ Израиљ, којега је ради Бог ишао да га искупи да му буде народ и да стече себи име и да вам учини велика и страшна дјела у земљи твојој, пред народом твојим, који си искупио себи из Мисира, од народа и богова њиховијех? [*5 Мој 4, 7.]
24. Јер си утврдио себи народ свој Израиља да ти буде народ довијека; а ти си им, Господе, Бог.
25. И тако, Господе Боже, ријеч коју си обрекао слуги својему и дому његову, потврди за свагда и учини како си рекао.
26. Нека се велича име твоје до вијека да се говори: Господ је над војскама Бог над Израиљем; и дом слуге твојега Давида нека стоји тврдо пред тобом.
27. Јер си ти, Господе над војскама, Боже Израиљев, јавио слуги својему говорећи: Дом ћу сазидати теби. Зато слуга твој нађе у срцу својем да ти се помоли овом молитвом.
28. Тако, Господе, Господе, ти си Бог, и ријечи су твоје истина; ти си ово добро обрекао слуги својему.
29. Буди, дакле, вољан и благослови дом слуге својега да буде довијека пред тобом; јер си ти, Господе, рекао и твојим ће благословом бити благословен дом слуге твојега довијека.

8. *Давидове побједи и скупотијени плијен. Успостављање власти.*

1. Послије тога разби Давид Филистеје, и покори их, и узне Давид Метег-Аму из руку Филистејских.
2. Разби и Моавце, и измјери их ужем поваљавши их по земљи, и измјери их два ужа да се погубе, а једно уже да се оставе у животу. И Моавци посташе слуге Давидове и плаћаху му данак.
3. Давид разби и Адад-Езера, сина Реовова, цара Совскога, изашав да рашири власт своју до ријеке Ефрата.
4. И зароби их Давид тисућу и седам стотина коњаника и двадесет тисућа пјешака, и *подреза Давид жиле свијем коњма колским, само остави за сто кола. [*ИНав 11, 9.]
5. И бијаху дошли Сирци из Дамаска у помоћ Адад-Езеру, цару Совском, и Давид победи двадесет и двије тисуће Сираца.
6. И намјести Давид војску у Сирији што је под Дамаском, и Сирци посташе слуге Давидове плаћајући му данак. И Господ чуваше Давида куда год иђаше.
7. И Давид узне златне штитове које имаху слуге Адад-Езерове, и донесе их у Јерусалим.
8. И из Ветаха и из Виротаја, градова Адад-Езеровијех, однесе цар Давид силну мјед.
9. А кад чу Тоја цар Ематски да је Давид победио сву војску Адад-Езерову,
10. Посла Тоја Јорам, сина својега, к цару Давиду да га поздрави и да му честита што је војевао на Адад-Езера и уби га, јер Тоја имаше рат с Адад-Езером; и донесе Јорам заклада златнијех и

сребрнијех и мједенијех.

11. Па и то цар Давид посвети Господу са сребром и златом што бјеше посветио од свијех народа које покори,
12. Од Сираца и од Моаваца и од синова Амоновијех и од Филистеја и од Амалика, и од плијена Адад-Езера, сина Реовова, цара Совскога.
13. И Давид стече име кад се врати побив Сирце, *осамнаест тисућа, у Славној долини. [*Пс 60 натпис.]
14. И намјести војску по Идумеји, по свој Идумеји намјести војску, и *сви Едомци посташе слуге Давидове. И Господ чуваше Давида куда год иђаше. [*1 Мој 27, 40.]
15. Тако царова Давид над свијем Израиљем, судећи и дајући правду свему народу својему.
16. И *Јоав, син Серујин, бјеше над војском; а Јосафат, син Ахилудов, паметар; [*2 Сам 20, 23.]
17. А Садок, син Ихитовов, и Ахимелех, син Авијатаров, свештеници; а Сераја писар;
18. А *Венаја, син Јодајев, бјеше над † Херетејима и Фелетејима; а синови Давидови кнезови. [*1 дн 18, 17; † 1 Сам 30, 14.]

9. *Давид позива Мефивостеја на свој двор.*

1. И рече Давид: Има ли још ко да је остао од дома Саулова? Да му учиним милост због Јонатана.
2. А бијаше један слуга дома Саулова, по имену *Сива; и дозваше га к Давиду. И рече му цар: Јеси ли ти Сива? А он рече: Ја сам, слуга твој. [*2 Сам 16, 1.]
3. А цар рече: Има ли још ко од дома Саулова да му учиним милост Божију? А Сива рече цару: Још има син Јонатанов, *хром на ногу. [*2 Сам 4, 4.]
4. И рече му цар: Гдје је? А Сива рече цару: Ено га у дому *Махира, сина Амилова, у Лодевару. [*2 Сам 17, 27.]
5. Тада посла цар Давид да га доведу из Лодевара из дома Махира, сина Амилова.
6. А кад дође к Давиду Мефивостеј, син Јонатана, сина Саулова, паде на лице своје и поклони се. А Давид рече: Мефивостеју! А он рече: Ево слуге твојега.
7. А Давид му рече: Не бој се; јер ћу ти учинити милост због Јонатана, оца твојега; даћу ти натраг све њиве Саула, оца твојега; а ти ћеш свагда јести за мојим столом.
8. А он се поклони и рече: Ко сам ја слуга твој, те си погледао на *мртва пса као што сам ја? [*1 Сам 24, 15.]
9. И цар дозвољава Сиву, слугу Саулова, и рече му: Што је год било Саулово и свега дома његова, дао сам сину твојега господара.
10. Ради му, дакле, земљу ти и синови твоји и слуге твоје, и доноси да син господара твојега има хљеба да једе; али Мефивостеј, син господара твојега, јешће свагда за мојим столом. Сива пак имаше петнаест синова и двадесет слуга.
11. И рече Сива цару: Како је цар господар мој заповиједио слуги својему, све ће чинити слуга твој. Али Мефивостеј, рече цар, јешће за мојим столом као царски син.
12. А Мефивостеј имаше малога сина, којему име бјеше Миха; а сви који живљаху у дому Сивину бијаху слуге Мефивостејеве.
13. А Мефивостеј сјеђаше у Јерусалиму, јер *свагда јеђаше за царевим столом, а † бјеше хром на обје ноге. [*2 Сам 9, 7, 10; † 2 Сам 9, 3.]

10. *Амонци срамоте Давидове посланике, али и њих и њихове савезнике Давид побеђује.*

1. А послѣ тога умрије *цар синова Амоновијех, и зацари се Анун, син његов, на његово мјесто. [*1 дн 19, 1 и даље.]
2. И рече Давид: Да учиним милост Ануну, сину Насову, као што је отац његов мени учинио милост. И посла Давид да га потјеше за оцем преко слуга својих. И дођоше слуге Давидове у земљу синова Амоновијех.
3. А кнезови синова Амоновијех рекоше Ануну, господару својему: Мислиш да је Давид зато послао људе да те потјеше, што је рад учинити част оцу твојему? А није зато послао Давид к теби слуге своје да промотри град и уходи, па послѣ да га раскопа?
4. Тада Анун ухвати слуге Давидове, и обрѝја им браде до пола и одсијече им хаљине по поле, до задњице, и оправѝ их натраг.
5. А кад то јавише Давиду, он посла пред њих, јер људи бијаху грдно осрамоћени, и поручи им цар: Сједите у Јерихону докле вам нарасте брада, па онда дођите натраг.
6. Тада синови Амонови, видећи гдје се омразише с Давидом, послаше синови Амонови, те најмише Сираца од Вет-Реова и Сираца од Сове двадесет тисућа пјешака, и у цара од Махе тисућу људи, и од Ис-Това дванаест тисућа људи.

7. А Давид кад то чу, посла Јоава са свом храбрим војском својом.
8. И изидоше синови Амонови и уврсташе се пред вратима, а Сирци из Сове и из Реова и људи из Ис-Това и из Махе бијаху за себе у пољу.
9. И Јоав, видећи намјештену војску према себи спријед и озад, узео одабране из све војске Израилске, и намјести их према Сирцима;
10. А остали народ предаде Ависају, брату својему, да их намјести према синовима Амоновијем.
11. И рече: Ако Сирци буду јачи од мене, дођи ми у помоћ; ако ли синови Амонови буду јачи од тебе, ја ћу доћи теби у помоћ.
12. Буди храбар, и држимо се храбро за свој народ и за градове Бога својега; а Господ нека учини што му је по вољи.
13. Тада Јоав и народ који бјеше с њим, примакоше се да ударе на Сирце, али они побјегоше испред њега.
14. А синови Амонови, видећи гдје побјегоше Сирци, побјегоше и они испред Ависаја и уђоше у свој град. И врати се Јоав од синова Амоновијех и дође у Јерусалим.
15. Али Сирци, кад видјеше гдје их надбише Израилци, скупише се опет.
16. И Адад-Езер посла, те доведе Сирце испреко ријеке, који дођоше у Елам; а Совак, војвода Адад-Езеров, иђаше пред њима.
17. Кад то јавише Давиду, он скупи све Израилце, и пријеђе преко Јордана и дође у Елам; и Сирци се намјестише против Давида и побише се с Давидом.
18. Али побјегоше Сирци испред Израила, и поби Давид Сираца седам стотина и четрдесет тисућа коњика; и Совака, војводу њихова, уби, те погибе ондје.
19. И кад видјеше сви цареви, слуге Адад-Езерове, да их разби Израил, учинише мир с Израилем, и служаху им, и Сирци не смијаху више помагати синовима Амоновијем.

11. Давидова прељуба и гријех у крви.

1. А кад *прође година, у вријеме кад цареви иду на војску, посла Давид Јоава и слуге своје с њим, и свега Израила, те потираху синове Амонове, и опколише Раву; а Давид оста у Јерусалиму. [*1 дн 20, 1.]
2. И пред вече уста Давид с постеле своје, и ходајући по крову царскога двора, *угледа с крова жену гдје се мије, а жена бијаше врло лијепа на очи. [*Мт 5, 28.]
3. И Давид посла да пропитају за жену и рекоше: Није ли то Витсавеја, кћи Елијамова, жена *Урије Хетејина? [*2 Сам 23, 39.]
4. И Давид посла посланике да је доведу; и кад дође к њему, он леже с њом, а она се бјеше *очистила од нечистоте своје; последије се врати својој кући. [*3 Мој 15, 19.]
5. И затрудње жена, те посла и јави Давиду говорећи: Трудна сам,
6. Тада Давид посла к Јоаву и поручи: Пошљи ми Урију Хетејина. И посла Јоав Урију к Давиду.
7. И кад Урија дође к њему, запита га Давид како је Јоав и како је народ и како иде рат.
8. Потом рече Давид Урији: Иди кући својој и опери ноге своје. И Урија изиде из царева двора, а за њим изнесоше јело царско.
9. Али Урија леже на вратима двора царева са свијем слугама господара својега, и не отиде кући својој.
10. И јавише Давиду говорећи: Урија није отишао кући својој. А Давид рече Урији: Нијеси ли дошао с пута? Зашто не идеш кући својој?
11. А Урија рече Давиду: Ковчег и Израил и Јуда стоје под шаторима, и Јоав господар мој и слуге господара мојега стоје у пољу, па како бих ја ушао у кућу своју да једем и пијем и спавам са женом својом? Тако ти био жив и тако била жива душа твоја, нећу то учинити.
12. Тада рече Давид Урији: Остани овдје још данас, па ћу те сјутра отпустити. Тако оста Урија у Јерусалиму, онај дан и сјутрадан.
13. И позва га Давид да једе и пије с њим, те га опије. А увече отиде, те леже на постељу своју са слугама господара својега, а кући својој не отиде.
14. А ујутру написа Давид књигу Јоаву, и посла по Урији.
15. А у књизи писа и рече: Намјестите Урију гдје је најжешћи бој, па се узмакните од њега да би га убили да погине.
16. И Јоав опколивши град намјести Урију на мјесто гдје је знао да су најхрабрији људи.
17. И изидоше људи из града и побише се с Јудом. И погибе из народа неколико слуга Давидовијех; погибе и Урија Хетејин.
18. Тада Јоав посла к Давиду и јави му све што би у боју.

19. И заповиједи гласнику говорећи: Кад приповиједиш цару све што је било у боју,
 20. Ако се разгњеви цар и рече ти: Зашто сте ишли тако близу града да се бијете? Зар нијесте знали како се стријеља с града?
 21. Ко је убио *Авимелеха, сина Јерувесетова? Није ли жена бацила на њ комад жрвња са зида, те погибе у Тевесу? Зашто сте ишли близу зида? Тада реци: Погинуо је и слуга твој Урија Хетејин.
 [*Суд 9, 53.]
 22. И отиде гласник, и дошавши јави Давиду све за што га је послао Јоав.
 23. И рече гласник Давиду: Бијаху јачи од нас, и изидоше у поље на нас, али их узбисмо до врата градских.
 24. А стријелци стадоше стријељати на слуге твоје са зида, и погибе неколико слуга царевих, тако и слуга твој Урија Хетејин погибе.
 25. Тада рече Давид гласнику: Овако реци Јоаву: Не буди зловољан за то; јер мач прождире сад овога сад онога; удри још јаче на град и раскопај га. Тако га охрабри.
 26. А жена Уријина, чувши да је погинуо муж њезин Урија, плака за мужем својим.
 27. А кад прође жалост, посла Давид и узео је у кућу своју, и она му поста жена и роди му сина. Али не бјеше по вољи Господу што учини Давид.

12. Натанова пријекорна бесједа. Давид признаје свој гријех и добија опроштење. Соломоново рођење. Освојење амонске престонице Раве.

1. И посла Господ Натана к Давиду; и он дошав к њему рече му: У једном граду бијаху два човјека, један богат а други сиромаш.
 2. Богати имаше оваца и говеда врло много;
 3. А сиромаш немаше ништа до једну малу овчицу, коју бјеше купио, и храњаше је, те одрасте уза њ и уз дјецу његову, и јеђаше од његова залогаја, и из његове чаше пијаше, и на крилу му спаваше, и бијаше му као кћи.
 4. А дође путник к богатоме човјеку, а њему би жао узети из својих оваца или говеда да зготови путнику који дође к њему, него узео овуцу онога сиромаша, и зготови је човјеку који дође к њему.
 5. Тада се Давид врло разгњеви на онога човјека, и рече Натану: Тако жив био Господ, заслужио је смрт онај који је то учинио.
 6. И овцу нека плати четворо, што је то учинио и није му жао било.
 7. Тада рече Натан Давиду: Ти си тај. Овако вели Господ Бог Израиљев: Ја сам те помазао за цара над Израиљем, и ја сам те избавио из руку Сауловијех.
 8. И дао сам ти дом господара твојега, и жене господара твојега на крило твоје, дао сам ти дом Израиљев и Јудин; и ако је мало, додао бих ти то и то.
 9. Зашто си презрео ријеч Господњу чинећи што њему није по вољи? *Урију Хетејина убио си мачем и узео си жену његову себи за жену, а њега си убио мачем синова Амоновијех. [*2 Сам 11, 15-17, 27.]
 10. Зато неће се одмаћи мач од дома твојега довијека што си ме презрео и узео жену Урије Хетејина да ти буде жена.
 11. Овако вели Господ: Ево, ја ћу подигнути на те зло из дома твојега, и *узећу жене твоје на твоје очи, и даћу их ближњему твојему, те ће спавати са женама твојим на видику свакому. [*2 Сам 16, 22.]
 12. Јер ти си учинио тајно, али ћу ја ово учинити пред свијем Израиљем и свакому на видику.
 13. Тада рече Давид Натану: *Сагријеших Господу. А Натан рече Давиду: И Господ је пронио гријех твој; нећеш умријети. [*2 Сам 24, 10; Пс 51, 4.]
 14. Али што си тијем дјелом дао прилику непријатељима Господњим да хуле, зато ће ти умријети син који ти се родио.
 15. Потом Натан отиде својој кући. А Господ удари дијете које роди жена Уријина Давиду, те се разболе на смрт.
 16. И Давид се мољаше Богу за дијете, и пошћаше се Давид, и дошавши лежао преко ноћи на земљи.
 17. И старјешине дома његова усташе око њега да га подигну са земље, али он не хтје, нити једе што с њима.
 18. А кад би седми дан, умрије дијете; и не смијаху слуге Давидове јавити му да је дијете умрло, јер говораху: Ево, док дијете бијаше живо, говорасмо му, па нас не хтје послушати; а како ћемо му казати: Умрло је дијете? Хоће га учвијелити.
 19. А Давид видећи гдје слуге његове шапћу међу собом, досјети се да је умрло дијете; и рече Давид слугама својим: Је ли умрло дијете? А они рекоше: Умрло је.

20. Тада Давид уста са земље, и уми се, и намаза се и преобуче се; и отиде у дом Господњи и поклони се. Потом опет дође кући својој и заиска да му донесу да једе; и једе.
21. А слуге његове рекоше му: Шта то радиш? Док бијаше дијете живо, постио си и плакао; а кад умрије дијете, устао си и једеш.
22. А он рече: Док дијете бијаше живо, постио сам и плакао, јер говорех: Ко зна, може се смиловати Господ на ме да дијете остане живо.
23. А сада умрло је; што бих постио? Могу ли га повратити? Ја ћу отићи к њему, али он неће се вратити к мени.
24. Потом Давид утјеши Витсавеју, жену своју, и отиде к њој и леже с њом. И она роди сина, којему надје име Соломон. И мио бјеше Господу.
25. И посла Натана пророка, те му надје име Једидија, ради Господа.
26. А Јоав, бијући Раву синова Амонових, узео царски град.
27. И посла посланике к Давиду и рече: Бих Раву и узео град на води.
28. Него сада скупи остали народ, и стани у око према граду и узми га, да га не бих ја узео и моје се име спомињало на њему.
29. И Давид скупив сав народ, отиде на Раву и удари на њу, и узео је.
30. И узео цару њихову с главе круну, у којој бјеше таланат злата, с драгим камењем, и метнуше је на главу Давиду, и однесе из града плијен врло велик.
31. А народ који бијаше у њему изведе и метну их под пиле и под бране гвоздене и под сјекире гвоздене, и сагна их у пећи гдје се опеке пеку. И тако учини свијем градовима синова Амоновијех. Потом се врати Давид са свијем народом у Јерусалим.

13. Амнонов гријех и смрт. Авесаломово бјекство.

1. А потом се догоди: *Авесалом, син Давидов, имаше лијецу сестру по имену Тамару, и замилова је Амнон, син Давидов. [*2 Сам 3, 3.]
2. И тужаше Амнон тако да се разболе ради Тамаре, сестре своје; јер бјеше дјевојка, те се Амнону чињаше тешко да јој учини што.
3. А имаше Амнон пријатеља којему име бјеше Јонадав, син Саме брата Давидова; и Јонадав бјеше врло домишљат.
4. И рече му: Што се тако сушиш, царев сине, од дана на дан? Не би ли ми казао? А Амнон му рече: Љубим Тамару, сестру Авесалома брата својега.
5. Тада му рече Јонадав: Лези у постељу своју и учини се болестан; па кад дође отац твој да те види, ти му реци: Нека дође Тамара, сестра моја, да ме нахрани и да зготови пред мојим очима јело да гледам, и из њезине руке да једем.
6. И Амнон леже и учини се болестан; и кад дође цар да га види, рече Амнон цару: Нека дође Тамара, сестра моја, и зготови преда мном два јелца да једем из њезине руке.
7. Тада Давид посла к Тамари кући и поручи јој: Иди у кућу брата својега Амнона и зготови му јело.
8. И Тамара отиде у кућу брата својега Амнона, и он лежаше: И узео брашна и замијеси и зготови јело пред њим и скуха.
9. Потом узео тавицу и изручи преда њ; али Амнон не хтје јести, него рече: Кажите нека изиду сви који су код мене. И изидоше сви.
10. Тада рече Амнон Тамари: Донеси то јело у клијет да једем из твоје руке. И Тамара узео јело што бјеше зготовила и донесе Амнону брату својему у клијет.
11. А кад му пружи да једе, он је ухвати и рече јој: Ходи, лези са мном, сестро моја!
12. А она му рече: Не, брате, немој ме осрамотити, *јер се тако не ради у Израилу, не чини тога безумља. [*3 Мој 18, 9.]
13. Куда бих ја са срамотом својом? А ти би био као који од најгорих људи у Израилу. Него говори цару; он ме неће теби одрећи.
14. Али је он не хтје послушати, него савладавши је, осрамоти је и облежа је.
15. А последије омрзе на њу Амнон веома, те мржња којом мржаше на њу бјеше већа од љубави којом је прије љубљаше. И рече јој Амнон: Устани, одлази.
16. А она му рече: То ће бити веће зло од онога које си ми учинио што ме тјераш. Али је он не хтје послушати,
17. Него викну момка који га слушаше и рече му: Води ову од мене напоље, и закључај врата за њом.
18. А она имаше на себи шарену хаљину, јер такве хаљине ношаху царске кћери док су дјевојке. И

слуга његов изведе је напоље, и закључа за њом врата.

19. Тада Тамара *посу се пепелом по глави и раздрије шарену хаљину коју имаше на себи, и метну руку своју на главу, и отиде вичући. [*Јов 2, 12.]

20. А брат њезин Авесалом рече јој: Да није Амнон брат твој био с тобом? Али, сестро моја, ћути, брат ти је, не мисли о том. И тако оста Тамара осамљена у кући брата својега Авесалома.

21. И цар Давид чувши све ово разгњеви се врло.

22. Авесалом пак не говораше с Амномом ни ружно ни лијепо; јер Авесалом мржаше на Амнона што му осрамоти сестру Тамару.

23. А послје двије године кад се стризијаху овце Авесаломове у Вал-Асору, који је код Јефрема, он позва све синове цареве.

24. И дође Авесалом к цару и рече му: Ево, сад се стригу овце служи твојему; нека пође цар и слуге његове са слугом својим.

25. Али цар рече Авесалому: Немој, сине, немој да идемо сви, да ти не будемо на теготу. И премда наваљиваше, опет не хтје ићи, него га благослови.

26. А Авесалом рече: Кад ти нећеш, а оно нека иде с нама Амнон, брат мој. А цар му рече: Што да иде с тобом?

27. Али навали Авесалом на њ, те пусти с њим Амнона и све синове царске.

28. Тада Авесалом заповједи момцима својим говорећи: Пазите, кад се срце Амнону развесели од вина, и ја вам речем: Убијте Амнона; тада га убијте; не бојте се, јер вам ја заповиједам, будите слободни и храбри.

29. И учинише с Амномом слуге Авесаломове како им заповједи Авесалом. Тада усташе сви синови цареве и појашаше сваку своју мазгу и побјегоше.

30. А докле још бијаху на путу, дође глас Давиду да је Авесалом побио све синове цареве, да није остао од њих ниједан.

31. Тада уставши цар раздрије хаљине своје, и леже на земљу, и све слуге његове које стајаху око њега раздријеше хаљине своје.

32. А Јонадав, син Саме брата Давидова, проговори и рече: Нека не говори господар мој да су побили сву дјецу, цареве синове; погинуо је само Амнон, јер Авесалом бјеше тако наумио од онога дана кад Амнон осрамоти Тамару, сестру његову.

33. Нека, дакле, цар господар мој не мисли о том у срцу својем говорећи: Сви синови цареве погибоше, јер је само Амнон погинуо.

34. А Авесалом побјеже. А момак на стражи подиже очи своје и угледа, а то многи народ иде к њему покрај горе.

35. И Јонадав рече цару: Ево, иду синови цареве; као што је казао слуга твој, тако је било.

36. И кад изрече, а то синови цареве дођоше, и подигавши глас свој плакаше; а и цар и све слуге његове плакаше врло.

37. Авесалом пак побјеже и отиде к *Талмају, сину Амијудову, цару † Гесурском. А Давид плакаше за сином својим сваки дан. [*2 Сам 3, 3; † 2 Сам 14, 23.]

38. А кад Авесалом утече и дође у Гесур, оста ондје три године.

39. Потом зажеље цар Давид отићи к Авесалому, јер се утјеши за Амномом што погибе.

14. Јоав задобија милост за Авесалома уз помоћ жене из Текује.

1. А Јоав, син Серујин, опази да се срце царско обратило к Авесалому.

2. И посла Јоав у Текују, те дозвола отуда жену лукаву, па јој рече: Учини се као да си у жалости, и обуци жалосне хаљине, и немој се намазати уљем, него буди као жена која одавна жали за мртвијем.

3. И отиди к цару и говори му тако и тако. И научи је Јоав шта ће говорити.

4. И кад отиде жена Текујанка к цару да говори, паде ничице на земљу и поклони се, и рече: Помагај, царе!

5. А цар јој рече: Што ти је? А она рече: Удовица сам, умро ми је муж.

6. А имаше слушкиња твоја два сина, па се свадише у пољу, а не бјеше никога да их развади, те један удари другога и уби га.

7. И гле, *сав дом уста на слушкињу твоју говорећи: Дај тога што је убио брата својега да га погубимо за душу брата његова, којег је убио, и да истријебимо нашљедника; и тако хоће да угасе искру која ми је остала, да не оставе имена мужу мојему, ни остатка на земљи. [*5 Мој 19, 12.]

8. А цар рече жени: Иди кући својој, а ја ћу наредити за те.

9. А жена Текујанка рече цару: Царе господару! Нека на ме и на дом оца мојега падне кривица, а

цар и његов пријесто нека је прав.

10. А цар рече: Ко узговори на те, доведи га к мени, и неће те се више дотаћи.

11. А она рече: Нека се опомене цар Господа Бога својега, да се не умноже осветници који убијају, и да не убију сина мојега. А он рече: Тако жив био Господ, *ниједна длака с твојега сина неће пасти на земљу. [*1 Сам 14, 45.]

12. А жена рече: Да каже слушкиња твоја нешто цару господару. А он рече: Говори.

13. А жена рече: А зашто си намислио такву ствар народу Божијему? Јер цар као да је крив говорећи тако, јер неће цар да дозове натраг онога кога је одагнао.

14. Јер ћемо доиста помријети, и јесмо као вода која се проспе на земљу и више се не може скупити; јер му Бог није узео живота, него је *наумио да одагнани не остане одагнан од њега. [*Јез 18, 32.]

15. И тако дођох да кажем ово цару господару својему, јер ме народ уплаши; зато рече слушкиња твоја: Да говорим цару, може бити да ће учинити цар што слушкиња његова каже.

16. Јер ће цар услышити и избавити слушкињу своју из руке онога који хоће да истријеби мене и сина мојега из наслједства Божијега.

17. И слушкиња твоја рече: Ријеч цара, господара мојега биће ми утјеха, *јер је цар, господар мој, као анђео Божји, те слуша и добро и зло, и Господ ће Бог твој бити с тобом. [*2 Сам 19, 27.]

18. А цар одговори и рече жени: Немој тајити од мене што ћу те питати. А жена рече: Нека говори цар, господар мој.

19. Тада цар рече: Да није Јоавов посао у свему томе што чиниш? А жена одговори и рече: Тако да је жива душа твоја, царе господару, не може се ни надесно ни налијево од свега што каза цар, господар мој; јер слуга твој Јоав заповиједио ми је и научио слушкињу твоју све ово да говорим.

20. Слуга је твој Јоав учинио, те сам овако извила бесједу своју; али *је господар мој мудар као анђео Божији, те зна све што бива на земљи. [*2 Сам 14, 17.]

21. Тада рече цар Јоаву: Ево, ти си учинио то, иди, доведи натраг дијете Авесалома.

22. Тада паде Јоав лицем на земљу, и поклони се и благослови цара, и рече Јоав: Данас види слуга твој да сам нашао милост пред тобом, царе господару, кад је цар учинио што му слуга његов рече.

23. Потом се подиже Јоав и *отиде у Гесур, и доведе натраг у Јерусалим Авесалома. [*2 Сам 13, 37.]

24. И цар рече: Нека иде својој кући, а лица мојега да не види. И отиде Авесалом својој кући, и не видје лица царева.

25. А не бјеше човјека тако лијепа као Авесалом у свем Израилу да га тако хвале; од пете до тјемена не бјеше њему мане.

26. И кад би стригао главу (а имаше обичај сваке године стрићи је, јер му бијаше тешко), мјерио би косу с главе своје, и биваше је двјеста сикала царском мјером.

27. И родише се Авесалому три сина и једна кћи којој бијаше име Тамара, и она бијаше лијепа.

28. И Авесалом оста цијеле двије године у Јерусалиму, а лица царева не видје.

29. Тада посла Авесалом по Јоава да га пошље к цару, али он не хтје доћи к њему; и посла опет други пут, али он не хтје доћи.

30. Тада рече слугама својим: Видите ли њиву Јоавову поред моје? На њој је јечам; идите и упалите је. И упалише слуге Авесаломове ону њиву.

31. Тада се подиже Јоав, и дође к Авесалому у кућу и рече му: Зашто слуге твоје упалише моју њиву?

32. Авесалом рече Јоаву: Ето, слао сам к теби говорећи: Ходи овамо да те пошљем к цару да му кажеш: Зашто сам дошао из Гесура? Боље би било да сам још ондје. Зато да видим лице цареву, ако ли има каква кривица на мени, нека ме погуби.

33. И отиде Јоав к цару и каза му. И дозвола Авесалома; а он дошавши к цару поклони се лицем до земље пред царем, и цар цјелова Авесалома.

15. *Авесаломова буна. Давидово бјекство из Јерусалима.*

1. А послѣје тога *набави себи Авесалом кола и коња и педесет људи, који трчаху пред њим. [*1 цар 1, 5.]

2. И устајаше рано Авесалом, и стајаше крај пута код врата; и ко год имаше парницу и иђаше цару на суд, Авесалом га дозиваше к себи и говораше: Из кога си града? А кад би онај одговорио: Слуга је твој из тога и тога племена Израилева,

3. Тада би му рекао Авесалом: Видиш, твоја је ствар добра и праведна, али те нема ко саслушати код цара.

4. Још говораше Авесалом: *Кад бих ја био постављен да судим у земљи, да сваки к мени долази

који има посла на суду, ја бих му дао правичу. [*Суд 9, 29.]

5. И кад би му ко приступио да му се поклони, он би пружио руку своју, те би га ухватио и пољубио.

6. Тако чињаше Авесалом са сваким Израиљцем који долажаше на суд к цару; и Авесалом примамљиваше срца људи Израиљаца.

7. А кад прође четрдесет година, рече Авесалом цару: Да отидем у Хеврон да извршим завјет који сам завјетовао Господу.

8. Јер *кад сјеђах у Гесуру у Сирији, учини завјет слуга твој рекавши: † Ако ме Господ одведе натраг у Јерусалим, послужићу Господу. [*2 Сам 13, 38; † 1 Мој 28, 20.]

9. А цар му рече: Иди с миром. И он се подиже и отиде у Хеврон.

10. И разасла Авесалом по свијем племенима Израиљевим уходе поручивши: Кад чујете трубе да затрубе, реците: Зацари се Авесалом у Хеврону.

11. А с Авесаломом отиде двјеста људи из Јерусалима позванијех; али отидоше у простоти својој не знајући ништа.

12. А Авесалом посла и по Ахитофела Гилоњанина, савјетника Давидова, да дође из града својега Гилона, кад приношаше жртве. И буна поста јака, и народ се све више стјецаше к Авесалому.

13. Тада дође гласник к Давиду и рече: Срце Израиљу приста за Авесаломом.

14. А Давид рече свијем слугама својим које бијаху с њим у Јерусалиму: Устајте, да *бјежимо, иначе нећемо утећи од Авесалома; брже похитајте да не похита он и не стигне нас и обори на нас зло, и града не окрене под мач. [*Пс 3 натпис.]

15. А слуге цареве рекоше цару: Што је год воља цару, господару нашему, ево слуга твојих.

16. И отиде цар пјешнице и сав дом његов; само десет жена иноча остави цар да му чувају кућу.

17. И кад отиде цар и сав народ пјешнице, оставише се на једном мјесту подалеко.

18. А све слуге његове иђаху уза њ, и *сви Херетеји и сви Фелетеји; и сви Гетеји, шест стотина људи, који бијаху дошли пјешке из Гата, иђаху пред царем. [*2 Сам 8, 18.]

19. И рече цар *Итају Гетејину: Што и ти идеш с нама? Врати се и остани код цара; јер си странац и опет ћеш отићи у своје мјесто. [*2 Сам 18, 2.]

20. Јуче си дошао, па зар данас да те крећем да се потуцаш с нама? Ја ћу ићи куда могу, а ти се врати и одведи натраг браћу своју. Нека милост и вјера буде с тобом.

21. А Итај одговори цару и рече: Тако жив да је Господ и тако да је жив цар господар мој, гдје буде цар господар мој, било на смрт или на живот, ондје ће бити и слуга твој.

22. Тада рече Давид Итају: А ти ходи. И тако пође Итај Гетејин са свијем људима својим и свом дјецом што бијаху с њим.

23. И сва земља плакаше иза гласа и сав народ прелажаше. И тако цар пријеђе преко *потока Кедрона, и сав народ пријеђе идући к пустињи. [*Јн 18, 1.]

24. А, гле, и Садок бијаше ондје и сви Левити с њим носећи ковчег завјета Божијега; и спустише ковчег Божји, а пође и Авијатар, докле сав народ изиде из града.

25. И рече цар Садоку: Носи ковчег Божји натраг у град; ако нађем милост пред Господом, он ће ме довести натраг, и даће ми да опет видим њега и дом његов.

26. Ако ли овако рече: *Нијеси ми мио; ево ме, † нека учини са мном што му буде воља. [*2 Сам 22, 30; † 1 Сам 3, 18.]

27. Још рече цар Садоку свештенику: Нијеси ли ти видјелац? Врати се у град с миром, и Ахимас, син твој, и Јонатан, син Авијатаров, два сина ваша с вама.

28. Видите, ја ћу се забавити у пољу у пустињи докле не дође од вас гласник да ми јави.

29. И тако Садок и Авијатар однесоше ковчег Божји натраг у Јерусалим и осташе ондје.

30. А Давид иђаше уз гору Маслинску, и идући плакаше, и покривене главе и бос иђаше; тако и сав народ који бјеше с њим, сваки покривене главе иђаше и идући плакаше.

31. Тада јавише Давиду и рекоше му: Ахитофел је међу онима који се побунише с Авесаломом. А Давид рече: Разбиј намјеру Ахитофелову, Господе!

32. И кад Давид дође наврх горе, гдје се шћаше поклонити Богу, гле, сретe га Хусај Архијанин раздрте хаљине и главе посуте прахом.

33. И рече му Давид: Ако пођеш са мном, бићеш ми на теготу.

34. Али да се вратиш у град и речеш Авесалому: Бићу твој слуга, царе! Био сам дуго слуга твоме оцу, а сада ћу тако бити теби слуга; разбићеш ми намјеру Ахитофелову.

35. И свештеници Садок и Авијатар неће ли бити с тобом? Што год чујеш из куће цареве, докажи Садоку и Авијатару свештеницима.

36. Ето, ондје су с њима два сина њихова, Ахимас Садоков и Јонатан Авијатаров, по њима ми

јављајте што год дочујете.

37. И отиде у град Хусај, *пријатељ Давидов, и Авесалом дође у Јерусалим. [*1 дн 27, 33.]

16. *Сива опада Мефивостеја. Симеј псује Давида. Авесалом извршује сраман савјет Ахитофелов.*

1. А кад Давид пријеђе мало преко врха, гле, *Сива, момак Мефивостејев, срене га са два магарца натоварена, на којима бјеше двјеста хљебова и сто гроздова сухих и сто грудва смокава и мијех вина.

[*2 Сам 9, 2.]

2. И рече цар Сиви: Шта ће ти то? А Сива му рече: Магарци су за чељад цареву, да јашу, а хљебови и воће да једу момци, а вино да пије ко се умори у пустињи.

3. А цар му рече: А гдје је син твога господара? *Рече Сива цару: Ено га, остао је у Јерусалиму, јер рече: Данас ће ми дом Израиљев вратити царство оца мојега. [*2 Сам 19, 27.]

4. Тада *рече цар Сиви: Ево, твоје је све што је било Мефивостејево. А Сива рече: Клањам ти се да нађем милост пред тобом, царе господару! [*ПрС 18, 13.]

5. И дође цар Давид до Ваурима. А гле, изиде оданде један од рода дома Саулова, по имену *Симеј, син Гирина, и идући псоваше. [*1 цар 2, 8.]

6. И бацаше се камењем на Давида и на слуге цара Давида, које му и с десне и с лијеве стране бијаше сав народ и сви јунаци.

7. А Симеј овако говораше псујући: Одлази, одлази, крвопијо и зликовче!

8. Обрати Господ на тебе све крви дома Саулова на чије си се мјесто зацарио, и предаде Господ царство у руке Авесалому, сину твојему; ето те сада у твојем злу, јер си крвопија.

9. Тада рече цару Ависај, син Серујин: Зашто да псује овај мртви пас цара господара мојега? Идем да му скинем главу.

10. Али цар рече: *Шта је вама до мене, синови Серујини? Нека псује; јер му је Господ рекао: Псуј Давида. Па ко смије казати: Зашто тако чиниш? [*2 Сам 19, 22.]

11. Још рече Давид Ависају и свијем слугама својим: Ето, мој син, који је изашао од бедара мојих, тражи душу моју, а како неће овај син Венијаминов? Оставите га нека псује, јер му је Господ заповједио.

12. Да ако Господ погледа на невољу моју, и врати ми Господ добро за псовку његову данашњу.

13. И тако Давид са својим људима иђаше својим путем; а Симеј иђаше покрај горе према њему једнако псујући и бацајући се камењем на њ, и подижући прах.

14. И дође цар и сав народ што бијаше с њим, уморни, и одморише се ондје.

15. А Авесалом и сав народ Израиљев дођоше у Јерусалим, и Ахитофел с њим.

16. А кад Хусај Архијанин, пријатељ Давидов, дође к Авесалому, рече Хусај Авесалому: Да живи цар! Да живи цар!

17. А Авесалом рече Хусају: Таква ли је љубав твоја према пријатељу твојему? Зашто нијеси отишао с пријатељем својим?

18. А Хусај рече Авесалому: Не; него кога је изабрао Господ и овај народ и сви Израиљци, његов ћу бити и код њега ћу остати.

19. Сврх тога, коме бих служио? Еда ли не сину његову? Како сам служио оцу твојему, тако ћу и теби.

20. А Авесалом рече Ахитофелу: Свјетуј шта ћемо чинити.

21. А Ахитофел рече Авесалому: Лези с *иночама оца својега које је оставио да му чувају кућу, па кад чује сав Израиљ како си се омразио с оцем својим, осилиће рука свјема који су с тобом. [*2 Сам 15, 16.]

22. Тада разапеше Авесалому шатор на крову, и Авесалом леже с иночама оца својега *на видику свему Израиљу. [*2 Сам 12, 11.]

23. И савјет који даваше Ахитофел у оно вријеме бијаше као да би ко Бога упитао; такав бијаше сваки савјет Ахитофелов и у Давида и у Авесалома.

17. *Ахитофелов лукави савјет пропада. Његов сраман свршетак. Давид у Маханајиму.*

1. Још рече Ахитофел Авесалому: Да одаберем дванаест тисућа људи, па да идем и тјерам Давида ноћас.

2. Па ћу га стигнути док је уморан и изнемоглијех руку; и уплашићу га, те ће побјећи сав народ што је с њим, па ћу убити цара самога.

3. И обратићу сав народ к теби; јер за онијем кога тражиш стоји да се сви врате к теби; тада ће се сав народ умирити.

4. И то се учини добро Авесалому и свијем старјешинама Израиљевијем.

5. Али рече Авесалом: Дозовите и Хусаја Архијанина да чујемо што ће и он рећи.
6. А кад дође Хусај к Авесалому, рече му Авесалом говорећи: Тако и тако рече Ахитофел; хоћемо ли чинити како он рече или нећемо? Кажу ти.
7. А Хусај рече Авесалому: Није добар савјет што је сада свјетовао Ахитофел.
8. Још рече Хусај: Ти знаш оца својега и људе његове да су храбри и да су љута срца као медвједица кад јој отму медвједиће у пољу; сврх тога, твој је отац ратник, неће ноћити с народом.
9. Где, он се је сада сакрио у какву јаму или на друго какво мјесто. Па ако у први мах који од ових погину, ко год чује сваки ће рећи: Побит је народ који приста за Авесаломом.
10. А тада ће најхрабрији, у којих је срце као срце лавово, клонути. Јер сав Израил зна да је твој отац јунак и да су храбри који су с њим.
11. Зато ја свјетујем да скупиш к себи све Израилце од Дана до Вирсавеје да их буде као пијеска на мору, па ти главом иди у бој.
12. Тада ћемо поћи на њ гдје би се год налазио, и напашћемо на њ као што роса пада на земљу, да му не остане ниједан од свих људи што су с њим.
13. Ако ли утече у град, сав народ Израилски нека донесе ужа под онај град, па ћемо га свући у поток, да се ни камен не нађе ондје.
14. Тада рече Авесалом и сви Израилци: Бољи је савјет Хусаја Архијанина него савјет Ахитофелов. Јер *Господ бјеше наредио да се разбије савјет Ахитофелов, који бјеше бољи, да би Господ навучао зло на Авесалома. [*2 Сам 15, 31, 34.]
15. Потом рече Хусај свештеницима Садоку и Авијатару: Тако и тако свјетова Ахитофел Авесалома и старјешине Израилеве, а ја свјетовах тако и тако.
16. Него брже пошљите, те јавите Давиду и реците: Немој ноћас ноћити у пољу у пустињи, него пријеђи пријеко да не буде прождрт цар и сав народ што је с њим.
17. А Јонатан и Ахимас стајаху код студенца Рогила, и дође једна слушкиња и каза им да би отишли те јавили цару Давиду; јер се не смијаху показати ни ући у град.
18. Али их видје један момак, те каза Авесалому; а они обојица брже отидоше, и дођоше у Вауриим у кућу једнога човјека, који имаше на двору студенац, те се спустише у њ.
19. И жена узе и разастрије поњаву поврх студенца, и поврх ње разасу прекрупну. И тако се не дозна.
20. Јер дођоше слуге Авесаломове к оној жени у кућу и рекоше јој: Гдје је Ахимас и Јонатан? А жена им рече: Отидоше преко потока. Тако траживши и не нашавши, вратише се у Јерусалим.
21. А кад отидоше, они ижлезаше из студенца, и отидоше те јавише цару Давиду и рекоше му: Устаните и пријеђите брже преко воде, јер је тако и тако свјетовао Ахитофел на вас.
22. Тада уста Давид и сав народ што бијаше с њим, и пријеђоше преко Јордана прије зоре, не оста ниједан да не пријеђе преко Јордана.
23. Ахитофел, пак, видећи гдје се не учини како он свјетова, оседла својега магарца, па се подиже и отиде кући својој, у свој град, и наредивши за своју кућу, *објеси се те умрије, и би погребен у гробу оца својега. [*Мт 27, 5.]
24. А Давид дође у Маханајим; Авесалом, пак, пријеђе преко Јордана и сав Израил што бјеше с њим.
25. И постави Авесалом Амасу над војском, на мјесто Јоавово; а Амаса бјеше син некога човјека по имену Итре Израилца, који облежа Авигеју, кћер Насову, сестру Серује, матере Јоавове.
26. И стаде у око Израил с Авесаломом у земљи Галадовој.
27. А кад дође Давид у Маханајим, Совије, син Насов, из Раве синова Амоновијех и *Махир, син Амилов, из Лодевара и † Варзелај од Галада из Рогелима, [*2 Сам 9, 4; † 1 цар 2, 7.]
28. Донесоше постеле и чаша и судова земљанијех и пшенице и јечма и брашна и прекрупне и боба и лећа и прженијех зрна,
29. И меда и масла и оваца и сира крављега; донесоше Давиду и народу што бјеше с њим да једу. Јер говораху: Народ је гладан и уморан и жедан *у тој пустињи. [*2 Сам 16, 2.]

18. Авесалом потучен и Јоав га убија. Хусије гласник. Давидова тужбалица за сином.

1. И преброји Давид народ што бијаше с њим, и постави им тисућнике и стотинике.
2. И предаде Давид трећину народа Јоаву, и трећину Ависају, сину Серујину, брату Јоавову, и трећину *Итају Гетејину. Па онда рече цар народу: И ја ћу ићи с вама. [*2 Сам 15, 19.]
3. Али народ рече: Немој ти ићи; јер и да побјегнемо, неће марити за то; или да нас пола изгине, неће марити за то; јер си ти сам као нас десет тисућа, зато је боље да нам из града помажеш.
4. А цар им рече: Што вам се чини да је добро учинићу. И цар стаде код врата, и сав народ

излажаше по сто и по тисућу.

5. И заповједи цар Јоаву и Ависају и Итају, и рече: Чувајте ми дијете Авесалома. И *сав народ чу како цар заповједи свијем војводама за Авесалома. [*2 Сам 18, 12.]

6. И тако изиде народ у поље пред Израиља, и заметну се бој у шуми Јефремовој.

7. Ондје разбише народ Израиљев слуге Давидове, и много изгибе ондје у онај дан, двадесет тисућа.

8. Јер се бој рашири по свој земљи, и више прождрије народа у онај дан шума, него што прождрије мач.

9. А Авесалом се сукоби са слугама Давидовијем, и Авесалом јахаше на мазги, и мазга наиђе под гранат велики хрст, те он запе главом за хрст и оста висећи између неба и земље, а мазга испод њега отрча.

10. Видјевши то, један човјек јави Јоаву и рече: Гле, видјех Авесалома гдје виси о хрсту.

11. А Јоав рече човјеку који му то каза: Гле, видје, па зашто га не уби и не свали га на земљу? Ја бих ти дао десет сикала сребра и један појас.

12. А човјек рече Јоаву: Да ми је у рукама измјерено тисућа сикала сребра, не бих дигао руке своје на сина царава; *јер смо чули како је цар заповједио теби и Ависају и Итају говорећи: Чувајте ми сви дијете Авесалома. [*2 Сам 18, 5.]

13. Или да сам учинио невјеру на своју душу, ништа се не може од цара затајити, и ти би сам устао на ме.

14. А Јоав рече: Нећу ја дангубити с тобом. Па узев три стријеле у руку, застријели их у срце Авесалому, још живу о хрсту.

15. Потом опколише Авесалома десет момака, који ношаху оружје Јоаву, и бише га и убише.

16. Тада Јоав затруби у трубу, и народ преста гонити Израиља, јер Јоав остави народ.

17. И узеше Авесалома и бацише у шуми у велику јаму, и набацаше на њ врло велику гомилу камења; а Израиљци сви побјегоше сваки к своме шатору.

18. Авесалом, пак, бјеше подигао себи споменик за живота у Долини царској; јер говораше: Немам сина да се сачува спомен имену мојему. И назва онај споменик својим именом, који се зове мјесто Авесаломово до данашњега дана.

19. Тада рече Ахимас, син Садоков: Да отрчим да однесем глас цару, да га је Господ избавио из руку непријатеља његовијех.

20. А Јоав му рече: Немој данас бити гласник, него ћеш јавити други дан; а данас немој носити гласа, јер је син царев погинуо.

21. Затим рече Јоав Хусију: Иди, јави цару што си видио. И поклони се Хусије Јоаву и отрча.

22. А Ахимас, син Садоков, опет рече Јоаву: Што му драго, да трчим и ја за Хусијем. Рече Јоав: Што би трчао, сине, кад немаш добра гласа?

23. Опет рече: Што му драго, да трчим. Одговори му: А ти трчи. И отрча Ахимас пречим путем, и претече Хусија.

24. А Давид сјеђеше међу двојим вратима, и стражар изиде на кров од врата, на зид, и подигавши очи своје угледа, а то један човјек трчи.

25. Па повика стражар и јави цару. А цар рече: Ако је један, глас носи. И онај иђаше све ближе.

26. Потом угледа стражар другога човјека гдје трчи. И повика стражар к вратару и рече: Ево још један, трчи сам. А цар рече: И он носи глас.

27. И рече стражар: Трк првога чини ми се као да је трк Ахимаса, сина Садокова. Рече цар: Добар је човјек и иде с добријем гласом.

28. Тада повика Ахимас и рече цару: Сретно! И поклони се цару лицем до земље и рече: Да је благословен Господ Бог твој који предаде људе који подигоше руке своје на цара господара мојега.

29. А цар му рече: Је ли здраво дијете Авесалом? Одговори Ахимас: Видио сам велику вреву кад Јоав посла слугу царава и мене слугу својега, али не знам шта бјеше.

30. А цар му рече: Уклони се и стани тамо. И он се уклони и стаде.

31. Тада, гле, дође Хусије и рече: Глас цару и господару мојему да те је Господ избавио данас из руку свијех који усташе на те.

32. А цар рече Хусију: Је ли здраво дијете Авесалом? А Хусије рече: Нека непријатељи господара мојега цара и који год устају на те зла ради, нека прођу као то дијете.

33. Тада се цар сневесели, и попе се у горњу клијет над вратима и стаде плакати, а идући говораше: Сине мој Авесаломе, сине мој, сине мој Авесаломе! Камо да сам ја умро умјесто тебе! Авесаломе, сине мој, сине мој!

19. Давидово јадиковање. Људи од Јуде враћају га као цара у Јерусалим. Његова царска великодушност и захвалност.

1. Јавише Јоаву: Ево, цар плаче и тужи за Авесаломом.
2. И побједа онога дана претвори се у жалост свему народу, јер народ чу у онај дан гдје говоре: Жали цар сина својега.
3. И народ се у онај дан кријаше улазећи у град као што се крије народ који се стиди кад побјегне из боја.
4. А цар покри лице своје; и викаше иза гласа: Сине мој Авесаломе! Авесаломе, сине мој, сине мој!
5. Тада уђе Јоав к цару у кућу и рече: Посрамио си данас све слуге своје које ти данас душу сачуваше, и синовима твојим и кћерима твојим и женама твојим и иночама твојим.
6. Јер љубиш оне који мрзе на те, а мрзиш на оне који те љубе; јер си показао данас да не мариш за војводе и за слуге; и видим данас да би ти мило било да је Авесалом жив, а ми сви да смо изгинули.
7. Зато устани сада, и изиди и проговори лијепо слугама својим; јер заклињем се Господом, ако не изидеш, неће ниједан остати код тебе ову ноћ, и то ће бити горе по те неголи сва зла која су те сналазила од младости твоје до сада.
8. Тада уста цар и сједи на вратима; и казаше свему народу говорећи: Ево, сједи цар на вратима. И дође сав народ пред цара. Али Израиљци бјеху побјегли, свак у свој шатор.
9. И сав се народ свађаше међу собом по свијем племенима Израиљевим говорећи: Цар нас је избавио из руку непријатеља наших, и избавио нас је из руку Филистејских, а сада је побјегао из земље од Авесалома.
10. Авесалом, пак, којега помазасмо за цара над собом, погибе у боју. Сада, дакле, зашто оклијевате те не доведете натраг цара?
11. Зато цар Давид посла к Садоку и Авијатару, свештеницима, и поручи: Говорите старјешинама Јудинијем и реците: Зашто ви да будете пошљедњи који ће цара натраг довести у кућу његову? Јер говор свега Израиља дође до цара у кућу његову.
12. Ви сте моја браћа, ви сте кост моја и тијело моје. Зашто бисте, дакле, били пошљедњи који ће натраг довести цара?
13. *Реците и Амаси: Нијеси ли кост моја и тијело моје? Бог нека ми учини тако, и тако нека дода, ако ми не будеш војвода док си жив намјесто Јоава. [*2 Сам 17, 25.]
14. И склони срца свијех људи од рода Јудина као једнога човјека, те послаше к цару говорећи: Врати се са свијем слугама својим.
15. И тако се цар врати, и дође до Јордана; а Јуда дође до Галгала да сретe цара и да га преведе преко Јордана.
16. Похитје и *Симеј, син Гирина, од Венијамина, који бијаше из Ваурима, и сиђе с људима рода Јудина на сусрет цару Давиду; [*1 цар 2, 8.]
17. И тисућа људи бјеше с њим од рода Венијаминова; такођер и *Сива, слуга дома Саулова, с петнаест синова својих и двадесет слуга својих; и пријеђоше преко Јордана пред цара. [*2 Сам 16, 1, 2.]
18. Превукоше и лађу да превезу чељад цареви и да учине што би му било угодно. А Симеј, син Гирина, паде пред царем кад шћаше да пријеђе преко Јордана,
19. И рече цару: Не прими ми безакоња, господару мој, и не помињи пакости *коју је учинио слуга твој у онај дан кад је цар господар мој изашао из Јерусалима; нека цар не мисли о том. [*2 Сам 16, 5 и даље.]
20. Јер слуга твој види да је згријешио; и ево, дошао сам данас први из свега дома Јосифова да сретем цара, господара својега.
21. Али одговори Ависај, син Серујин, и рече: Еда ли тога ради неће погинути Симеј што је псовао помазаника Господњега?
22. А Давид рече: *Шта је вама до мене, синови Серујини, те сте ми данас противници? Зар ће данас погинути ко у Израиљу? Зар не знам да сам данас постао цар над Израиљем? [*2 Сам 16, 10.]
23. И рече цар Симеју: Нећеш погинути. И закле му се цар.
24. Тако и Мефивостеј, син Саулов, дође цару у сусрет; он пак не опра ногу својих, нити браде своје очешља, ни опра хаљине своје од онога дана кад отиде цар до дана кад се врати с миром.
25. И сретe цара кад се враћаше у Јерусалим; и рече му цар: Зашто не пође са мном, Мефивостеју?
26. А он рече: Цару господару мој, превари ме слуга мој; јер слуга твој рече: Оседлаћу себи магарца и узјахаћу га и поћи ћу с царем, јер је хром слуга твој.
27. И *он опаде слугу твојега код господара мојега цара; † али је цар господар мој као анђео Божји; зато чини што ти је драго. [*2 Сам 16, 3; † 2 Сам 14, 17.]
28. Јер сав дом оца мојега бијаху људи који заслужише смрт пред царем господарем мојим, *а ти посади слугу својега међу оне који једу за столом твојим, па како имаш још право и како се могу још тужити цару? [*2 Сам 9, 10.]
29. А цар му рече: Шта би ми више говорио? *Казао сам: Ти и Сива подијелите њиву. [*2 Сам 16, 4.]

30. А Мефивостеј рече цару: Нека узме све кад се цар господар мој вратио на миру у дом свој.
31. И *Варзелај од Галада дође из Рогелима и пође с царем преко Јордана да га прати преко Јордана. [*1 цар 2, 7.]
32. А бјеше Варзелај врло стар, бјеше му осамдесет година, и *храњаше цара док бијаше у Маханајиму, јер бјеше врло богат човјек. [*2 Сам 17, 27.]
33. И рече цар Варзелају: Хајде са мном; ја ћу те хранити код себе у Јерусалиму.
34. Али Варзелај рече цару: Колико има вијека мојега да идем с царем у Јерусалим?
35. Има ми данас осамдесет година; могу ли распознавати добро и зло? Може ли слуга твој укусом разликовати што ће јести и што ће пити? Могу ли јоште слушати глас пјевачима и пјевачицама? И зашто би слуга твој још био на теготу цару, господару мојему.
36. Мало ће проћи слуга твој преко Јордана с царем; а зашто би ми цар тако наплатио?
37. Нека се слуга твој врати да умрем у свом граду код гроба оца својега и матере своје. Него, ево, слуга твој Химам нека иде с царем, господарем мојим, учини њему што ти буде драго.
38. А цар рече: Нека иде са мном Химам; ја ћу му учинити што буде теби драго, и што год заиштеш у мене, све ћу ти учинити.
39. И кад пријеђе сав народ преко Јордана и цар пријеђе, цјелова цар Варзелаја и благослови га, и он се врати у мјесто своје.
40. Отуда цар отиде у Галгал, и Химам отиде с њим. И тако сав народ Јудин допрати цара, и половина народа Израилјева.
41. А где сви људи Израилјци дођоше к цару и рекоше му: Зашто те украдоше браћа наша, људи Јудини, и преведоше преко Јордана цара и дом његов и све људе Давидове с њим?
42. А сви људи од Јуде одговорише људима од Израилја: Јер је цар нама род; па што се срдите тога ради? Јесмо ли што појели цару? Је ли нас даром даривао?
43. Тада одговорише људи од Израилја људима од Јуде и рекоше: Ми имамо десет дијелова у цара, и Давиду смо више него ви, зашто дакле не маристе за нас? Нијесмо ли ми први говорили да доведемо натраг цара својега? Али бесједа људи од Јуде бјеше тврђа од бесједе људи од Израилја.

20. *Севина буна. Јоав убија Амасу. Службеници у Давидовом царству.*

1. А ондје се деси неваљао човјек, по имену Сева, син Вихријев, од Венијамина. Он затруби у трубу и рече: Ми немамо дијела с Давидом, ни наслједства са сином Јесејевијем; сваки у свој шатор, о Израилју!
2. Тако сви Израилјци одступише од Давида и отидоше за Севом, сином Вихријевим; људи, пак, од Јуде држаше се цара својега и отпратише га од Јордана до Јерусалима.
3. А кад цар Давид дође у кућу своју у Јерусалим, узе цар десет жена *иноча које бјеше оставио да му чувају кућу, и метну их у затвор, гдје их храњаше али не лијегаше с њима, него оставаше затворене до смрти своје и живљаху као удовице. [*2 Сам 16, 21.]
4. Потом рече цар Амаси: Сазови ми људе од Јуде до три дана, и нађи се и ти овдје.
5. И отиде Амоса да сазове народ Јудин; али се забави преко рока који му бјеше одређен.
6. А Давид рече Ависају: Сад ће нам Сева, син Вихријев, чинити горе него Авесалом. Него, узми слуге господара својега и гони га да не нађе за се који тврд град и не умакне нам из очију.
7. Тако изидоше за њим људи Јоавови, и Херетеји и Фелетеји и сви јунаци, изидоше из Јерусалима да гоне Севу, сина Вихријева.
8. И кад бијаху код великога камена у Гаваону, срете их Амоса. А Јоав бијаше опасан преко хаљине коју имаше на себи, и озго бијаше приписао мач уз бедрицу у корицама. И кад пође, мач му испаде.
9. Тада рече Јоав Амаси: Јеси ли здраво, брате? И дохвати се Јоав десном руком својом браде Амаси да га цјелује.
10. А Амоса не узимаше на ум мача, који бијаше Јоаву у руци; а он га удари њим *под пето ребро и просу му кријева на земљу, те од једнога ударца умрије. Потом Јоав и Ависај, брат његов, отидоше у потјеру за Севом, сином Вихријевим [*1 цар 2, 5.]
11. А један од момака Јоавовијех стаде код њега и рече: Ко љуби Јоав и ко је Давидов, за Јоавом!
12. А Амоса се ваљаше у својој крви на сред пута. И видећи онај човјек гдје се уставља сав народ, одвуче Амасу с пута у поље и баци хаљину на њ кад виде гдје се уставља сваки ко наиђе на њ.
13. И кад би уклоњен с пута, прођоше сви за Јоавом да тјерају Севу, сина Вихријева.
14. И он прође кроз сва племена Израилјева до Авела и до Ветмахе са свијем Виранима, који се окупише те иђаху за њим.
15. И дошавши опколише га у Авел-Вет-Маси, и ископаше опкоп око града тако да стајаху пред

зидом; и сав народ што бјеше с Јоавом наваљиваше да обори зид.

16. Тада викну једна мудра жена из града: Чујте, чујте! Кажите Јоаву: Приступи овамо да говорим с тобом.

17. А кад он приступи к њој, рече жена: Јеси ли ти Јоав? А он рече: Јесам. А она рече: Послушај ријечи слушкиње своје. А он рече: Да чујем.

18. А она рече говорећи: Од старине се говори: Ваља питати у Авелу. И тако се извршиваше.

19. Ја сам један од мирнијех и вјернијех градова у Израиљу, а ти хоћеш да затреш град, и то мајку у Израиљу. Зашто хоћеш да прождреш нашљедство Господње?

20. А Јоав одговори и рече: Сачувај, Боже! Сачувај, Боже! Нећу да прождрем ни да раскопам.

21. Није тако; него један из горе Јефремове, по имену Сева, син Вихријев, подигао је руку своју на цара Давида; дајте само њега, па ћу отићи од града. А жена рече Јоаву: Ево, глава његова бациће ти се преко зида.

22. И жена отиде к свему народу с мудрошћу својом; и одсјекоше главу Севи, сину Вихријеву, и бацише је Јоаву. А он затруби у трубу, те се разидоше од града свак у свој шатор. А Јоав се врати у Јерусалим к цару.

23. А бијаше *Јоав над свом војском Израиљевом; а Венаја, син Јодајев, бијаше над Хетејима и Фелетејима; [*2 Сам 8, 16, 18; 1 цар 4, 4-6.]

24. А Адорам бјеше *над данцима; а Јосафат, син Ахилудов, бјеше паметар; [*1 цар 4, 6.]

25. Сеја писар; а Садок и Авијатар свештеници.

26. И Ира Јаиранин бјеше кнез Давиду.

21. Глад због Сауловог гријеха у крви према Гаваоњанима. Ресфа. Јунаштва Давидових ратника у сукобу с Филистејцима.

1. И би глад за времена Давидова три године застопце. И Давид потражи лице Господње; а Господ му рече: То је са Саула и с дома његова крвничкога што погуби Гаваоњане.

2. Тада цар сазва Гаваоњане и говори им. А Гаваоњани не бјеху од синова Израиљевијех, него остатак од Амореја, *којима се бјеху заклели синови Израиљеви, али Саул гледаше да их побије ревнујући за синове Израиљеве и Јудине. [*ИНав 9, 15-19.]

3. И рече Давид Гаваоњанима: Шта да вам учиним и чим да вас намирим да благословите достојање Господње?

4. А Гаваоњани му рекоше: Не тражимо ни сребра ни злата од Саула или од дома његова, нити да се ко погуби у Израиљу. А он рече: Шта, дакле, велите да вам учиним?

5. Тада рекоше цару: Ко нас је потро и радио да нас истријеби, да нас не буде нигдје у међама Израиљевијем,

6. Од његовијех синова нека нам се да седам људи да их објесимо Господу у Гаваји Саула, изабраника Господњег. И рече цар: Ја ћу дати.

7. Али цар пошпједе Мефивостеја, сина Јонатана, сина Саулова, *услед заклетве Господње која би међу њима, међу Давидом и Јонатаном, сином Сауловијем. [*1 Сам 20, 15.]

8. И узе цар два сина *Ресфе, кћери Ајине, које роди Саулу, Армонија и Мефивостеја, и пет синова Михале кћери Саулове, које роди Адрилу, сина Варзелаја Меолаћанина. [*2 Сам 3, 7.]

9. И даде их у руке Гаваоњанима, а они их објесише на гори пред Господом; и сва седморица погибоше заједно; а бише убијени првијех дана жетве, у почетку јечмене жетве.

10. А Ресфа, кћи Ајина, узе врећу и прострије по стијени у почетку жетве докле не паде на њих дажд с неба, и не дадијаше птицама небеским да падају на њих дању ни звјерима пољским ноћу.

11. И јавише Давиду шта учини Ресфа, кћи Ајина, иноча Саулова.

12. И Давид отиде те узе кости Саулове и кости Јонатана сина његова од грађана у Јавису Галадову, *који их бијаху украли с улице Вет-Санске, гдје их објесише Филистеји кад убише Филистеји Саула на Гелвуји. [*1 Сам 31, 11-13.]

13. И однесе оданде кости Саулове и кости Јонатана, сина његова, па скупише и кости објешенијех.

14. И погребеше их с костима Сауловијем и Јонатана, сина његова, у земљи Венијаминовој у Сили у гробу Киса, оца његова, и учинише све како заповједи цар. *Тако се последије тога умилостиви Господ земљи. [*2 Сам 24, 25.]

15. И наста опет рат између Филистеја и Израиља, и Давид отиде са слугама својим, и бише се с Филистејима тако да Давид суста.

16. Тада Јесви-Венов, који бјеше од синова Рафајевијех, и у копљу му бјеше триста сикала мједи, и имаше ново оружје, шћаше да убије Давида.

17. Али му поможе Ависај, син Серујин, и удари Филистејина и уби га. Тада се заклеше људи

Давидови рекавши му: Нећеш више ићи с нама у бој да не угасиш видјела Израилјева.

18. Послије тога наста опет рат с Филистејима у Гову; и тада Сивехај Хусаћанин уби Сафа, који бијаше од синова Рафајевих.

19. И опет наста други рат у Гову с Филистејима; и тада Елханан, син Јаре-Орегимов Витлејемац, уби брата Голијата Гетејина, којему копљача бјеше као вратило.

20. И опет наста рат у Гату, гдје бијаше један човјек врло висок, који имаше по шест прста на рукама и на ногама, свега двадесет и четири, и он бијаше такођер рода Рафајева.

21. И ружаше Израилја те га уби Јонатан, син Саме, брата Давидова.

22. Та четворица бијаху синови истога Рафаја из Гата, и погибоше од руке Давидове и од руке слуга његовијех.

22. *Давидова пјесма захвалности на спасењу од непријатеља.*

(Види псалам 18.)

1. Изговори Давид Господу ријечи ове пјесме, кад га избави Господ из руку свијех непријатеља његовијех и из руке Саулове;

2. И рече: Господ је моја стијена и град мој и избавитељ мој.

3. Бог је стијена моја, у њега ћу се уздати, штит мој и рог спасења мојега, заклон мој и уточиште моје, спаситељ мој, који ме избавља од силе.

4. Призивам Господа којега ваља хвалити, и опраштам се непријатеља својих.

5. Јер обузеше ме смртни болови, потоци неваљалијех људи уплашише ме.

6. Болови гробни опколише ме, стегоше ме замке смртне.

7. У тјескоби својој призвах Господа, и к Богу својему повиках, он чу из двора својега глас мој, и вика моја дође му до ушију.

8. Затресе се и поколеба се земља, темељи небесима задрмаше се и помјерише се, јер се он разгњеви.

9. Подиже се дим из ноздара његовијех и из уста његовијех огањ који прождире, живо угљевље одскакаше од њега.

10. Сави небеса и сиће; а мрак бијаше под ногама његовијем.

11. И сједе на херувима и полетје, и показа се на крилима вјетрнијем.

12. Од мрака начини око себе шатор, од мрачнијех вода, облака ваздушнијех.

13. Од сијевања пред њим гораше живо угљевље.

14. Загрмје с небеса Господ, и вишњи пусти глас свој.

15. Пусти стријеле своје, и разметну их; муње, и разасу их.

16. Показаше се дубине морске, и открише се темељи васиљеној од пријетње Господње, од дихања духа из ноздара његовијех.

17. Тада пружи с висине руку и ухвати ме, извуче ме из воде велике.

18. Избави ме од непријатеља мојега силнога и од мојих ненавидника, кад бијаху јачи од мене.

19. Усташе на ме у дан невоље моје, али ми Господ би потпора.

20. И изведе ме на пространо мјесто, избави ме, јер сам му мио.

21. Даде ми Господ по правди мојој, по чистоти руку мојих дарива ме.

22. Јер се држах путова Господњих, и не одметнух се Бога својега.

23. Него су сви закони његови преда мном, и заповијести његовијех не уклањам од себе.

24. И бих му вјеран, и чувах се од безакоња својега.

25. Даде ми Господ по правди мојој, по чистоти мојој пред очима његовима.

26. Са светима поступах свето, с човјеком вјернијем вјерно;

27. С чистијем чисто поступах, а с неваљалијем насупрот њему.

28. Јер помажеш народу невољном, а на поносите спушташ очи своје и понижаваш их.

29. Ти си видјело моје, Господе, и Господ просвјетљује таму моју.

30. С тобом разбијам војску, с Богом својим скачем преко зида.

31. Пут је Божји вјеран, ријеч Господња чиста. Он је штит свјема који се уздају у њ.

32. Јер ко је Бог осим Господа? И ко је стијена осим Бога нашега?

33. Бог је крјепост моја и сила моја, и чини да ми је пут без мане.

34. Даје ми ноге као у јелена, и на висине моје ставља ме.

35. Учи руке моје боју, те ломе лук мједени мишице моје.

36. Ти ми дајеш штит спасења својега, и милост твоја чини ме велика.

37. Шириш кораке моје пода мном, те се не омичу глежњи моји.

38. Тјерам непријатеље своје, и потирем их, и не враћам се докле их не истријебим.

39. И истребљујем их, и обарам их да не могу устати, него падају под ноге моје.
40. Јер ме ти опасујеш снагом за бој; који устану на ме, обараш их пода ме.
41. Непријатеља мојих плећи ти ми обраћаш, и потирем ненавиднике своје.
42. Обзиру се, али нема помагача; вичу ка Господу, али их не слуша.
43. Сатирем их као прах земаљски, као благо по улицама газим их и размећем.
44. Ти ме избављаш од буне народа мојега, чуваш ме да сам глава народима; народ којег не познавах служи ми.
45. Туђини ласкају ми, чујући покуравају ми се.
46. Туђини блиједе, дршћу у градовима својим.
47. Жив је Господ, и да је благословена стијена моја. Да се узвиси Бог, стијена спасења мојега.
48. Бог који ми даје освету, и покурава ми народе,
49. Који ме изводи из непријатеља мојих, и подиже ме над оне који устају на ме, и од човјека жестока избавља ме.
50. Тога ради хвалим те, Господе, по народима, и појем имену твојему,
51. Који славно избављаш цара својега, и чиниш милост помазанику својему Давиду и сјемени његову довијека.

23. Давидове посљедње ријечи; његови јунаци.

1. А ово су посљедње ријечи Давидове: Рече Давид, син Јесејев, рече човјек који би постављен високо, помазаник Бога Јаковљева, и љубак у пјесмама Израиљевим:
2. Дух Господњи говори преко мене, и бесједа његова би на мојем језику.
3. Рече Бог Израиљев, каза ми стијена Израиљева: Који влада људима, нека је праведан владајући у страху Божијем;
4. И биће као свјетлост јутрења кад сунце излази јутром без облака, и као трава која расте из земље од свјетлости иза дажда.
5. Ако и није такав дом мој пред Богом, ипак је учинио завјет вјечан са мношвом, у свему добро уређен и утврђен. И то је све спасење моје и сва жеља моја, ако и не да да расте.
6. А безаконици ће свиколики бити као трње почупани, које се не хвата руком.
7. Него ко хоће да га се дохвати, узме гвожђе или копљачу; и сажиге се огњем на мјесту.
8. Ово су имена јунака Давидовијех: Јосев-Васевет Тахмонац, први између тројице; њему милина би ударити с копљем на осам стотина и поби их уједанпут.
9. За њим Елеазар, син Додона, сина Ахохова, између три јунака који бијаху с Давидом, и осрамотише Филистеје скупљене на бој кад Израиљци отидоше;
10. Он се подиже и би Филистеје докле му се рука не умори и укочи се при мачу; и Господ даде велико спасење онај дан, те се народ врати за њим само да покупи плијен.
11. А за њим Сама, син Агејев Араранин; кад се Филистеји скупише у гомилу, и ондје бјеше њива пуна лећа, и народ побјеже од Филистеја,
12. Стаде усред њиве и одбрани је, и поби Филистеје, и Бог даде велико спасење.
13. И та три прва између тридесет сиђоше и дођоше о жетви к Давиду у пећину Одоламску, кад војска Филистејска стајаше у околу у долини Рафајској.
14. А Давид бијаше онда у граду и бјеше онда стража Филистејска у Витлејему.
15. А Давид зажеље и рече: Ко би ми донио воде да пијем из студенца Витлејемскога што је код врата!
16. Тада она три јунака продријеше кроз око Филистејски, и захватише воде из студенца Витлејемскога што је код врата, и донесоше и дадоше Давиду; али он је не хтје пити, него је проли пред Господом;
17. И рече: Не дај, Боже, да бих то учинио. Није ли то крв овијех људи који не марећи за живот свој, идоше. И не хтје пити. То учинише ова три јунака.
18. И Ависај, брат Јоавов, син Серујин, бјеше први између тројице; он махну копљем својим на три стотине и поби их, и прослави се међу тројицом.
19. Између те тројице бјеше најславнији, и поста им поглавар; али оне тројице не стиже.
20. И Венаја, син Јодајев, син човјека јунака, велик дјелима, из *Кавсеила; он погуби два јунака Моавска, и сишав, уби лава у јама кад бјеше снијег. [*ИНав 15, 21.]
21. Он уби и једнога Мисирца, знатна човјека; имаше Мисирац копље у руци, а он изиде на њ са штапом, и истрже Мисирцу копље из руке, и уби га његовијем копљем.
22. То учини Венаја, син Јодајев, и би славан међу ова три јунака.
23. Бјеше најславнији између тридесеторице, али оне тројице не стиже; и Давид га постави над

пратиоцима својим.

24. *Асаило, брат Јоавов, бјеше међу тридесеторицом, а то бјеху: Елханан, син Додонов, из Витлејема, [*2 Сам 2, 18.]
25. Сама Арођанин, Елика Арођанин.
26. Хелис Фалћанин, Ира, син Икисов Текојанин,
27. Авијезер Анатођанин, Мевунеј Хусађанин,
28. Салмон Ахошанин, Марај Нетофађанин,
29. Хелев, син Ванин Нетофађанин, Итај, син Ривејев, из Гаваје синова Венијаминових,
30. Венаја Пиратоњанин, Идај из долине Гаса.
31. Ави-Алвон Арвађанин, Азмавет Варумљанин,
32. Елијава Салвоњанин, Јонатан од синова Јасинових,
33. Сама Араранин, Ахијам, син Сараров Араранин,
34. Елифелет, син Асвеја Махађанина, Елијам, син Ахитофела Гилоњанина.
35. Есрај Кармилац, Фареј Арвљанин,
36. Игал, син Натанов из Сове, Ванија од Гада,
37. Селек Амонац, Нареј Вирођанин, који ношаше оружје Јоаву сину Серујину,
38. Ира Јетранин, Гарив Јетранин,
39. *Урија Хетејин; свега тридесет и седам. [*2 Сам 11, 3.]

24. *Давидово пребројавање народа кажњено помором. Жртва на гумну Орне. Проналазак мјеста за храм.*

1. А *Господ се опет разгњеви на Израиља, и надражи Давида на њих говорећи: Хајде, изброј Израиља и Јуду. [*1 дн 21, 1.]
2. И рече цар Јоаву, војводи свом: Прођи по свијем племенима Израиљевијем од Дана до Вирсавеје, и избројте народ да знам колико има народа.
3. А Јоав рече цару: Нека дода Господ Бог твој к народу колико га је сад још сто пута толико, и да цар господар мој види својим очима; али зашто цар господар мој хоће то?
4. Али ријеч царева би јача од Јоава и војвода; и отиде Јоав и војводе од цара да преброје народ Израиљев.
5. И прешавши преко Јордана, стадоше у око у Ароиру, с десне стране града, који је на средини потока Гадова и код Јазира.
6. Потом дођоше у Галад и у доњу земљу Одсију, а одатле отидоше у Дан-Јан и у околину Сидонску.
7. Потом дођоше до града Тира и у све градове Јевејске и Хананејске; и отидоше на јужну страну Јудину у Вирсавеју.
8. И обишавши сву земљу, вратише се у Јерусалим послјије девет мјесеци и двадесет дана.
9. И Јоав даде цару број пописаног народа; и бјеше од Израиља осам стотина тисућа људи за војску који махаху мачем, а људи од Јуде пет стотина тисућа.
10. Тада Давида такну у срце, пошто преброји народ, и рече Давид Господу: Сагријеших веома што то урадох. Али, Господе, узми безакоње слуге својега, јер веома лудо радих.
11. А кад Давид уста ујутру, дође ријеч Господња Гаду, пророку, који бијаше Давиду видјелац, и рече:
12. Иди и кажи Давиду: Овако вели Господ: Троје ти дајем, избери једно да ти учиним.
13. И дође Гад к Давиду и каза му говорећи: Хоћеш ли ти да буде седам гладнијех година у земљи твојој, или да бјежиш три мјесеца од непријатеља својих и они да те гоне, или да буде три дана помор у твојој земљи? Сад промисли и гледај шта ћу одговорити ономе који ме је послао.
14. А Давид рече Гаду: У тјескоби сам љутој; али нека западнемо Господу у руке, јер је милост његова велика; а људима да не западнемо у руке.
15. И тако пусти Господ помор на Израиља од јутра до одређенога времена, и помрије народа од Дана до Вирсавеје седамдесет тисућа људи.
16. А кад анђео пружи руку своју на Јерусалим да га убија, сажали се Господу са зла и рече анђелу који убијаше народ: Доста, спусти руку. А анђео Господњи бијаше код гумна Орне Јевусејина.
17. А Давид, кад видје анђела гдје бије народ, проговори и рече Господу: Ево, ја сам згријешо, ја сам зло учинио, а те овце што су учиниле? Нека се рука твоја обрати на мене и на дом оца мојега.
18. Потом опет дође Гад к Давиду исти дан и рече му: Иди, начини Господу олтар на гумну Орне Јевусејина.
19. И отиде Давид по ријечи Гадовој, како Господ заповједи.
20. Тада Орна обазревши се угледа цара и слуге његове гдје иду к њему; и отиде Орна и поклони се

цару лицем до земље,

21. И рече: Што је дошао цар господар мој слуги својему? А Давид рече: Да купим од тебе то гумно, да начиним на њему олтар Господу да би престао помор у народу.

22. А Орна рече Давиду: Нека узме цар господар мој и принесе на жртву што му је воља; ево, волова за жртву паљеницу и кола и јармова волујских за дрва.

23. Све то даваше цару Орна као цар, и рече Орна цару: Господ Бог твој нека те милостиво прими.

24. А цар рече Орни: Не; него ћу купити од тебе по цијени, нити ћу принијети Господу Богу својему жртве паљенице поклоњене. И тако купи Давид гумно и волове за педесет сикала сребра;

25. И ондје начини Давид олтар Господу, и принесе жртве паљенице и жртве захвалне. И *Господ се умилостиви земљи, и преста помор у Израиљу. [*2 Сам 21, 14.]

Share

Tweet

Like 0

« [ПРЕТХОДНА СТРАНА](#) [1](#) [2](#) [3](#) [4](#) ... [10](#) [СЛЕДЕЋА СТРАНА](#) »

Коментарисање није више омогућено.

РУБРИКЕ

СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ

[Свето Писмо](#)
[Апостол](#)
[Паримејник](#)
[Псалтир](#)

ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ

За заједничко богослужење

[Службеник и чиновник](#)
[Часослов](#)
[Химне](#)
[Минеји](#)
[Србљак](#)
[Триоди](#)
[Типик](#)
[Литургикон](#)
[Тропари и кондаци](#)
[Остало](#)
[Месеџослов](#)

За посебно богослужење

[Требник](#)

НОТНЕ КЊИГЕ

[Приручник](#)
[Нотни зборник](#)
[Осмогласник](#)

ДОМАЋЕ КЊИГЕ

[Каноник и молитвеник](#)
[Акатистник](#)
[Припрема за Свето Причешће](#)

ЈАВИТЕ НАМ СЕ

Ваше име (обавезно)

Ваша имејл адреса (обавезно)

Наслов поруке

Ваша порука

Пошаљите

ВАЖНА НАПОМЕНА

Текстови могу да се користе сам богослужење. Свака употреба (и злоупотреба) материјала у циљу прештампавања, објављивања и стицања материјалне користи је забрањена. Молимо вас да издајте објављених дела материјално по куповином (и коришћењем) богослужбених књига.

НАЈНОВИЈЕ

[Царски Часови на Свети и Вели априла 2020.](#)

[Правило за читање Акатиста и I јануара 2019.](#)

[Типик 10. јануара 2019.](#)

[Триоди 10. јануара 2019.](#)

[Србљак 10. јануара 2019.](#)

[Минеји 9. јануара 2019.](#)

[Химне 9. јануара 2019.](#)

[Псалтир 9. јануара 2019.](#)

